

Lord

genaamd
De groote

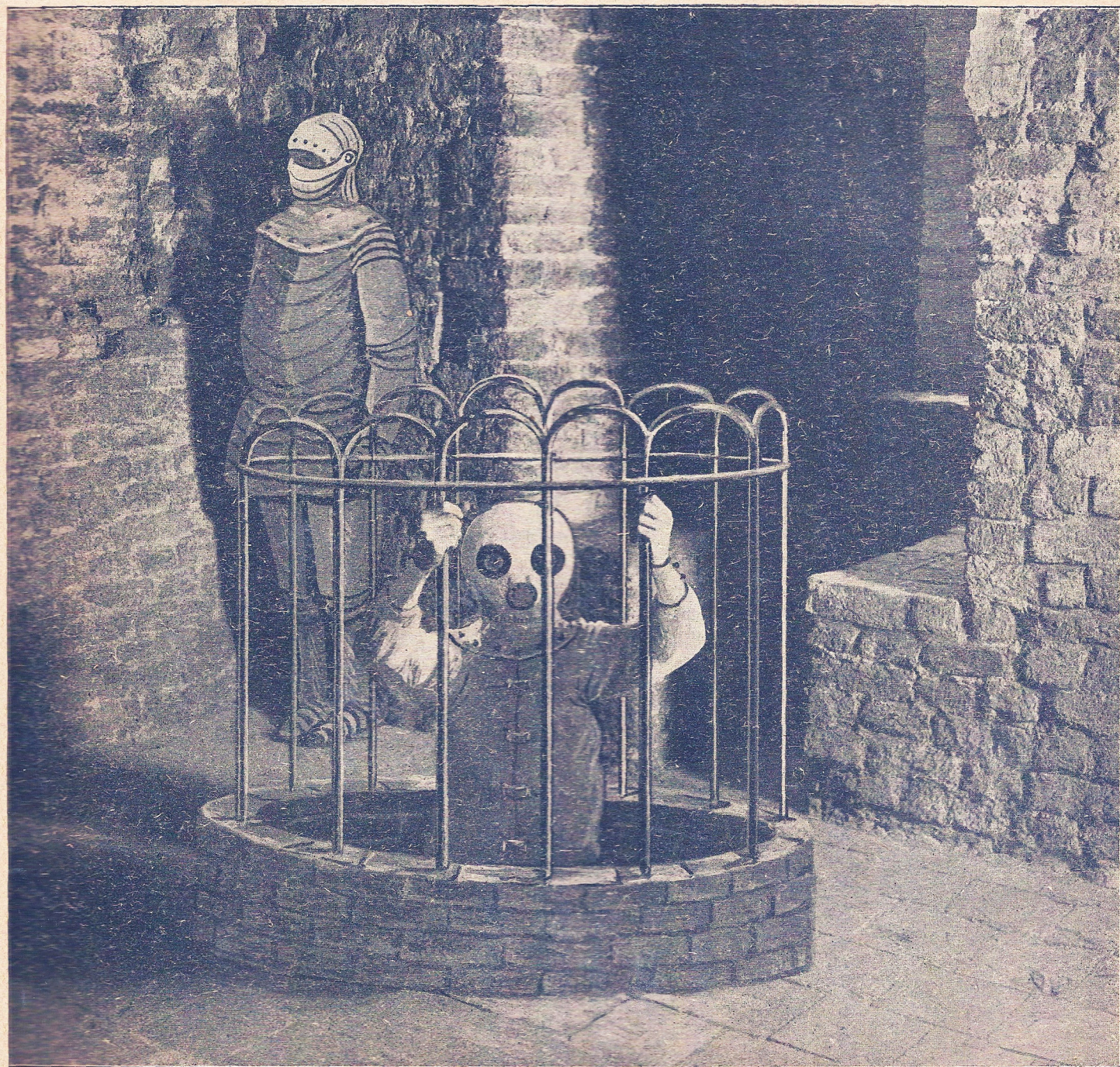
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 247

Het huis op den bodem der Zee

20 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL • SINGEL 326 • AMSTERDAM.

Het huis op den bodem der zee.

HOOFDSTUK I.

Een reeks geheimzinnige diefstallen.

Doberty Castle is een van de oudste kasteelen op de Oostkust van het Engelsche graafschap York.

In tegenstelling echter met de meeste sterkten van dien aard, verhief het zich niet op den top van een hooge rots, maar slechts op een lagen heuvel, in een terreinplooi dicht bij de kust.

Uit het bovenste raam van een der oude torens, die in het begin van de veertiende eeuw reeds was gebouwd en die nog bijna ongeschonden was bewaard gebleven, genoot men een heerlijk uitzicht over het omringende heuvellandschap, op de blauwe golven van de Noordzee en op de haven van Bridlington, eenige mijlen ten Zuiden van Flamborough Head gelegen, welke kaap ver in de golven vooruitspringt.

Bridlington is dan ook vrijwel beschut tegen de barre Noordenwinden, daar het aan den voet van de hooge lange kaap gelegen is.

Zooals gezegd, dateerde Doberty Castle uit het begin van de veertiende eeuw, maar van het oorspronkelijke slot was weinig meer over gebleven dan de reeds genoemde toren, een machtig bouwwerk, met muren van ruim een meter dikte en een stuk van den zijvleugel die daarbij behoorden.

De heeren van Doberty waren echter veel te trotsch op hun geslacht dan dat zij er ook maar een oogenblik aan gedacht zouden hebben deze overblijfselen uit een roemrijk verleden te slechten.

Integendeel, ieder volgend geslacht had den toren opnieuw laten restaureeren en de meubelen en wapens in eere gehouden, die zich daar nog altijd bevonden.

Raffles No. 247.

Ten einde het aan bezoekers gemakkelijk te maken den toren te bezichtigen, was er een gemeenschap gemaakt tusschen den machtigen reus en het eigenlijke woonhuis, hetwelk, na eenige malen te zijn afgebrand, omstreeks zeventien honderd geheel nieuw werd getrokken en sedert dien hetzelfde uiterlijk had behouden.

Wel had de toren een afzonderlijken ingang, een lage zeer zware eikenhouten deur, maar deze was zeker in geen eeuw geopend, zooals ook voldoende bleek uit de zwaar verroeste grendels en het slot, waarin sedert menschenheugenis geen sleutel was omgedraaid.

De bezoekers die daar kwamen bezochten dan alle zalen en ten slotte de keldergewelven, welke zij niet zonder huivering betraden.

Het was daar kil, vochtig en donker.

Ratten en hagedissen hadden er hun verblijfplaats opgeslagen.

Thans stonden deze kelders onderling met elkander in gemeenschap, maar in vroeger eeuwen waren zij afgescheiden geweest door dikke tralies en zware deuren.

Vooraf een dier gewelven boezemde de bezoekers afgrijzen en vrees in.

Het was een groote ruimte, die overdag slechts licht ontving door een klein boogvormig gat, afgesloten met armdikke tralies.

Daar de muren hier ook meer dan een meter dik waren drong zelfs op klaarlichten dag, als de zon helder scheen, het licht slechts spaarzaam naar binnen.

Meestal was de kelder in een soort van groenachtige schemering gehuld.

Hier en daar waren in de dikke met schimmel uitgeslagen muren, zware ringen gemetseld en sommige daarvan droegen een verroeste keten, waarvan het doel maar al te duidelijk was.

Daar werden de ongelukkigen opgesloten, die zich aan een of ander misdrijf hadden schuldig gemaakt op het gebied van de eerste baronnen van Doberty, die daar onbeperkt meester waren over het leven en de bezittingen hunner onderhoorigen, in die duistere middeleeuwen, toen het geweld nog hoogtij vierde.

In een hoek stond een zwaar eikenhouten blok, voorzien van een uitholling.

Daarnaast rustte een ontzaglijke bijl met een langen steel en een rond geslepen lemmet.

Hier verrichtte de beul zijn vreeselijk werk.

In een anderen hoek waren eenige martelwerktuigen neergezet: een rekbank, een IJzeren Maagd, een der vreeselijkste werktuigen van dien tijd en dat bestond uit een ijzeren pop, uit twee helften samengesteld, die om een scharnier konden draaien en waarvan de binnenzijde bezet was met puntige ijzeren pennen; een kruisvormig houten toestel, waarop de ongelukkigen werden vastgebonden, ten einde hen met een zwaren moker de beenderen te verbrijzelen; een reusachtige ijzeren pan, die men vol met kokende olie goot om er de heksen in te versmoren en nog eenige andere afschuwelijke werktuigen.

Maar het meest nog werden de bezoekers aangetrokken tot den put, die zich ongeveer in het midden van den vloer bevond.

Hij was veiligheids halve omgeven door een stevig ijzeren hek van omstreeks een meter hoog.

Onduidelijk kon men, bij het licht van de medegenomen lantaarns de donker glanzende oppervlakte van het water in dezen put zien.

De overlevering zeide dat deze put bodemloos was.

Dat mocht wat overdreven zijn, maar het stond vast dat hij zeer diep moest wezen.

Langs een der wanden daalde een smalle ijzeren ladder tot bijna aan de oppervlakte van het roerlooze water af, dat daar zwart en dreigend ter ruste lag, als wachtte het nog steeds op prooi.

De put was bijna vier meter in doorsnede en zuiver cirkelrond.

Zijn bovenzijde was gelijk met den vloer en wie de plek niet kende en in het duister dezen kelder zou betreden, zou bijna zeker in dezen put gestort en jammerlijk zijn omgekomen.

De meeste haalden pas weder ruimer adem, als zij uit deze plaats der verschrikking weder in het heldere daglicht waren getreden.

Het eigenlijke slot was ook zeer bezienswaardig, maar het werd alleen getoond als de eigenaars op reis waren.

Dan woonde er niemand dan de oude huisbewaarder Adams, de tuinman, die al even lang in dienst van graaf Doberty was, de rentmeester, wat stalpersoneel en een opzichter over het groote park.

Op het oogenblik dat ons verhaal een aanvang neemt echter vertoefde het gezin van graaf Doberty op de prachtige bezitting.

Het was in het begin van Juni.

De oude graaf, een man van ongeveer zestig jaar, met een eenigszins barsch gelaat, bruin gekleund door een leven van sport, zat aan het hoofd van de tafel, waar het gezin zooeven het ontbijt gebruikt had.

Tegenover hem zat zijn vrouw, die een jaar of tien jonger was en uit een der oudste adellijke geslachten van Engeland stamde.

Tusschen hen in zaten Douglas, zijn zoon, een jonge man, die er in de uniform van luitenant der Garde Dragonders zeer knap uitzag, en Helen, de vijf-en-twintigjarige dochter van het echtpaar.

Stijf en strak als een pilaar stond de bottelier, die den jongen baronnet nog als knaapje van zes jaar had gekend, gereed om zijn meester op dienst eersten wenk te bedienen.

Als de graaf iets verlangde gaf hij brommend een bevel, hetwelk dan door den bottelier weder werd overgebracht aan den bediende die bij het buffet had post gevat.

De graaf was een groot portdrinker en zoo had de bediende het zich wel gemakkelijk gemaakt en een flesch van deze edele wijnsoort onder het bereik van zijn hand gezet.

De stemming van het kleine gezin scheen niet al te opgewekt te zijn.

Er werd niet veel gepraat.

Nu en dan wierp Douglas tersluiks een blik in het sporttijdschrift dat naast zijn bord lag.

Helen zat vervelend met haar servet te spelen, het hoofd in de hand geleund.

De heer des huizes had de krant gegrepen en begon die, met korte, brommende klanken, als van een tevreden beer door te lezen.

Maar plotseling kwam zijn groote zware vuist met een geweldigen slag op het theeblad neer, zoodat zijn dochter verschrikt overeind vloog.

— Ah pa, wat maakt u mij aan het schrikken, zeide zij pruilend.

— Aan het schrikken, meisje? Je kunt niet half zoo geschrokken zijn als ik zelf, zeide de oude graaf.

— Wat is er dan nu in 's hemelsnaam weer gebeurd? vroeg de gravin op klagenden toon.

— Kun je dat niet raden?

— Misschien loopt Silver-Star van graaf Dumber-ton toch mee in de aanstaande Derby? vroeg Douglas lusteloos, terwijl hij in zijn tijdschrift bladerde.

— Neen, dat doet hij niet, en daar zou ik mij ook niet veel van aantrekken, gromde de oude graaf.

— Wat is er dan? hernam de gravin. Is de oogst soms mislukt op een van je landerijen?

— Hoe wil je dat ik dat nu in Juni reeds kan zeggen, antwoordde de graaf nijdig.

— Maar waarom maakt u zich dan zoo kwaad, pa? vroeg Helen op bestraffenden toon.

— Als jelui het dan geen van allen kan raden, dan zal ik je het maar zeggen, hernam graaf Doberty.

Hij liet zijn stem dalen, wierp een schuwen blik om zich heen, boog zich voorover en zeide:

— Er is al weer ingebroken in de buurt.

De beide dames lieten zich met een kreet van schrik achterover in haar stoel vallen, terwijl zij verbleekten.

Douglas keek zijn vader met gespannen verwachting aan.

— Waar nu weer, vader? vroeg hij.

— In het buitenverblijf van Baron Hamilton.

— Dat is hier vlak bij, klaagde de gravin.

— En dat is de tiende in veertien dagen tijds, riep Helen uit.

— Het is ongelooflijk, zeide Douglas. Ik moet zeggen, dat de politie hier ook niet al te snugger schijnt te zijn.

— Aan de politie ligt het niet, bromde de oude graaf. Het ligt aan den inbreker.

— Heeft men geen enkel spoor van hem kunnen ontdekken?

— Niet het geringste.

— Geen vingerafdruk? Geen achtergelaten kleedingstuk? Geen afdruk van een schoen of iets dergelijks? vroeg Douglas.

— Neen, zeg ik je immers. Als de eigenaars van die tien villa's of kasteelen niet met eigen oogen hun opengebroken brandkast en hun geplunderde zilverétageres hadden gezien, dan zouden zij gemeend hebben dat zij droomden.

— Het is vreeselijk om er aan te denken, zeide Helen.

— O, voor ons behoef je je niet ongerust te maken, riep de oude graaf uit. Ik zou wel eens willen zien dat een inbreker hier binnendrong. Ten eerste is de parkmuur drie meter hoog en van zeer scherpe pennen voorzien, ten tweede bevinden de ramen zich hoog boven den grond en zijn zij allen van stevige luiken voorzien, ten derde staan alle buitendeuren des nachts in verbinding met een electriche alarmschel, ten vierde is het huis vol bedienden, terwijl ik zelf een zeer lichten slaap heb. Neen, wij zijn veilig, dat beloof ik je.

Op hetzelfde oogenblik werd er op de deur geklopt en trad er een bediende binnen, nog voor hij daartoe toestemming had ontvangen.

Zijn gelaat was bleek en verschrikt.

Met knikkende knieën bleef hij op den drempel staan, naar adem snakkend en zijn meester met een schuwen blik aanziende.

— Wel, Armidale — wat wil je? vroeg de oude graaf. Je ziet er uit als een geest, man.

— Ik vraag versooning, mijnheer de graaf, maar dat is ook niet te verwonderen.

— Wat is er dan gebeurd? Spreek op en sta daar niet te trillen als een juffershondje. Heeft een van de veulens een been gebroken?

— Neen, graaf.

— Is een van de honden overreden?

— Ook niet.

— Is een van de kinderen van den tuinman van een hooiberg gevallen en heeft den hals gebroken?

— Neen, graaf, niets van dat alles.

— Wat dan? Wat is er dan?

— Er is ingebroken, graaf.

De indruk van deze weinige woorden was verbazend. Helen viel aanstonds flauw, terwijl de gravin in een hysterisch snikken uitbarstte.

De graaf was zoo rood geworden als een tomaat.

Zijn oogen dreigden uit hun kassen te springen.

Hij staaarde den bediende aan als zag hij een spook verschijnen en herhaalde toen op doffen toon, als twijfelde hij aan zijn verstand:

— Ingebroken? Waar? In mijn huis?

— Om u te dienen, graaf.

— Om mij te dienen, kerel? Houdt je mij voor den mal? Denk je mij te dienen door mij zoo iets mee te deelen? Vertel me aanstonds wat julie met den dader gedaan hebt. Waar is die schurk??

— Dat weten wij niet, graaf.

— Weet je dat niet? Hij is dus niet gesnapt?

— Neen graaf, er is zelfs geen spoor van hem ontdekt.

Weer deed een geweldige vuistslag het kostbare eet-
servies rammelend opspringen.

— Daar houdt alles mee op, schreeuwde de graaf woedend.

Hij stond op en schudde den ongelukkigen knecht ruw heen en weer.

— Wat is er gestolen? vroeg hij toen.

— De zilverkast in de eetzaal is leeggehaald.

— Heelemaal?

— Er is geen stukje overgebleven.

De graaf wankelde naar een stoel en liet er zich in neervallen.

— Dat is het toppunt, kreunde hij. Hierna is alles mogelijk. Hoe zijn de kerels voor den duivel binnengekomen?

— Dat weten wij niet, graaf — en ook niet hoe zij weder verdwenen zijn. Er is volstrekt niets vernield. De luiken waren allen gesloten, de deuren waren dicht de alarmsignalen hebben in het geheel niet gewerkt en de twee honden hebben niet aangeslagen.

De graaf zat met zijn hoofd tusschen de groote roode handen, als vreesde hij dat zijn verstand hem zou begeven.

— Dat is onmogelijk, zei hij toen op heeschen toon.

Er kunnen geen wonderen meer gebeuren. Dan moet hij met een ladder door een der bovenste ramen zijn geklommen.

— Wij hebben alles nagekeken, alle ramen zijn volkomen ongeschonden, en wij hebben hier geen ladders die lang genoeg zijn.

— Wil je dan soms zeggen dat de inbrekers met een vliegmaschine op het dak zijn geland? brulde de graaf, terwijl hij opnieuw opsprong en als een tijger in zijn hok het vertrek op en neer begon te loopen.

De bediende zweeg.

Hij was zich geen schuld bewust, maar hij begreep wel, dat hij er het beste aan zou doen zijn meester niet tegen te spreken.

Douglas was de eenige die zijn kalmte had bewaard, ofschoon ook hij bleek van woede was geworden.

Hij had nu de telefoon gegrepen en praatte in het toestel.

— Wat doe je daar, jongen? vroeg zijn vader ongeduldig.

— Het eenige wat ons in de gegeven omstandigheden te doen blijft, vader, antwoordde de jonge man, ik telefoneer om de politie.

HOOFDSTUK II.

Een raadselachtig geval.

Een half uur later kwam een auto, waarin behalve de chauffeur drie personen zaten, door de breede oprijlaan van het park tot voor het groote terras rijden, dat zich voor den hoofdingang van het oude kasteel uitstreckte.

Het waren een inspecteur en twee rechercheurs uit de badplaats Bridlington.

Armidale, de knecht, die het eerste de inbraak ontdekt had, geleidde de drie heeren naar de prachtige ingerichte werkkamer van graaf Doberty.

Deze bevond zich daar met zijn zoon, in een opgewonden gesprek gewikkeld, waarvan de kansen om den inbreker en zoo mogelijk het geroofde zilver in handen te krijgen het voornaamste onderwerp vormden.

— Met wie heb ik het genoeg te spreken, vroeg de graaf, nadat Armidale zich verwijderd had.

— Ik ben inspecteur Gray, antwoordde de oudste der drie politiebeamten. Deze heeren zijn detectives, Cower en Carlisle.

De heeren bogen zwiingend voor elkander.

Toen begon de graaf, nadat zij allen hadden plaats genomen:

— Ik heb u laten komen, mijne heeren, in de hoop dat gij deze zaak tot klaarheid zoudt kunnen brengen. Ofschoon ik u eerlijk wil bekennen dat mijn hoop, mijn eigendom terug te krijgen zeer gering is, om van de arrestatie van den misdadiger maar niet eens te spreken. Het spijt mij, dat ik het zeggen moet, maar de politie van Bridlington heeft in de laatste weken niet geschitterd door overgrootte bekwaamheid.

Inspecteur Gray had met gebogen hoofd en dichtgeknepen lippen geluisterd.

Hij zeide nu met ingehouden woede:

— Het is waar, graaf — er hebben tien inbraken plaats gehad, zonder dat wij erin geslaagd zijn den schuldige te achterhalen. In mijn geheele carrière heb ik nog niets dergelijks beleefd. De man die deze inbraken op zijn kerfstok heeft, moet wel een zeer bizon-
der persoon zijn.

— Als ik u was zou ik zeggen dat hij een genie is! riep de graaf schamper uit.

De inspecteur haalde de schouders op.

— In ieder geval zou dat mijn eigenliefde minder kwetsen dan nu het geval is, graaf. Ik erken eerlijk, dat wij een buitengewoon sterke tegenpartij hebben en dat de man die ongetwijfeld al deze inbraken voor zijn rekening heeft genomen zeer hoog staat boven het gewone inbrekersvolkje.

— Dat mag zoo zijn, mijnheer, maar ik zou gaarne wenschen, dat men dien hoogstaanden man zou arresteeren. Voor mij is het reeds te laat, want hij heeft voor een waarde van ruim duizend pond aan zilver gestolen, maar dan zouden tenminste mijn bureu voor zijn bezoeken gespaard blijven.

— Ik zal mijn best doen, graaf, hernam de inspecteur kortaf. Mag ik u nu verzoeken, mij de feiten mede te deelen.

— Die kan ik u in enkele woorden mededeelen, mijnheer. Hoe de inbreker binnengekomen is, weten wij niet — hoe hij is weggegaan weten wij nog veel minder, het eenige wat wij met zekerheid weten is dat hij de zilverkast in de eetzaal tot het laatste stuk heeft leeggehaald.

De inspecteur keek den ouden graaf met een ongehoofelijken blik aan.

— Dat klinkt haast als een sprookje, zeide hij toen. Er moet toch ergens een deur of een raam geforceerd zijn.

— Neen, mijnheer, niets van dat alles. Wees zoo goed mij even te vergezellen, dan kunt gij u zelf overtuigen.

— Ik verlang niets liever, graaf, zeide de inspecteur, terwijl hij opstond.

— Dan zullen wij maar het eerst naar de buitendeur gaan, die op het terras uitkomt, zeide Douglas.

— Ik ben tot uw dienst, zeide de inspecteur, Cower en Carlisle zullen ons vergezellen.

De vijf mannen verlieten het vertrek.

Zij daalden een breede trap af, tot zij de hal bereikten.

Het volgende oogenblik stonden zij voor de zware buitendeur.

Deze was aan de binnenzijde voorzien van twee zeer zware koperen kettingen.

— Ik zal u zeggen hoe deze deur verdedigd wordt, mijnheer, begon de oude graaf. Ten eerste wordt zij gesloten op het nachtslot. Dat slot vonden wij vanmorgen zooals ik het zelf had gesloten. Deze twee kettingen heb ik zelf op de deur gedaan. Daarginds ziet

gij den draad van het alarmsignaal — alles is in volmaakte orde.

De graaf trok de deur naar zich toe.

Aanstonde klonk er boven in het huis een zeer luide alarmschel, die zelfs hier hoorbaar was.

— Gij ziet dat het werkt, riep de oude graaf uit. Ten overvloede slaapt een van mijn groote dogger iederen nacht op deze mat die gij daar voor de deur ziet liggen.

— Dan is het natuurlijk duidelijk, graaf, dat de inbreker niet door deze deur naar binnen is gekomen.

— Dat dunkt mij ook! zeide de graaf droogjes.

— Maar hoe staat het met de vensters?

— Alle vensters zijn met zware luiken gesloten!

— Waren die van morgen ongeschonden?

— Allen! Gij kunt het trouwens zelf onderzoeken!

De inspecteur stond een oogenblik verlegen op het achtereinde van het potlood te kauwen, waarmede hij zijn aantekeningen maakte.

Toen zeide hij:

— Laat ons dan met uw welnemen de andere deuren eens bekijken!

— Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer!

De tocht door het groote huis werd voortgezet.

Er waren niet minder dan vijf deuren, twee aan de voorzijde, twee aan de achterzijde en een in den zijvleugel.

Al deze deuren waren van stevige bouten voorzien, Allen hadden zij een alarmsignaal.

En al deze veiligheidsinrichtingen waren volkomen ongeschonden!

De inspecteur wilde zich zelf overtuigen dat ook de luiken in orde waren en zoo werd de tocht voortgezet.

Na een half uur bevonden allen zich weder in de groote vestibule.

Het was duidelijk dat de inspecteur hoe langer hoe zenuwachtiger was geworden.

Hij zette zijn pet af en wreef zich over het voorhoofd.

— Dat gaat mijn verstand te boven, bromde hij.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij wendde zich tot de beide detectives en vroeg:

— Heeft het gisteravond geregend?

— Tot half twaalf ongeveer, inspecteur! antwoordde de Cower.

— Zoo is het, bevestigde Carlisle.

— Ik weet wat gij vragen wilt, mijnheer, riep Douglas uit. Gij denkt natuurlijk aan een spoor! Daar heb ik ook aan gedacht, en ik heb alle bedienden streng

bevel gegeven om geen voet op de kleine paden langs het huis te zetten.

— Daar hebt gij zeer goed aan gedaan, Sir, riep Gray uit. Dan zullen wij wel eens zien of de inbreker door de lucht is komen aanzetten of zijn voeten heeft gebruikt.

Het geheele gezelschap begaf zich nu naar het groote park, hetwelk zich rondom het oude kasteel uitstrekte.

Gray liep vooraan.

Zijn spiedende oogen loerden onderzoekend in het rond.

Hij onderzocht met de grootste zorgvuldigheid alle wegen, die naar het kasteel, en tevens de smalle paden, die langs de muren liepen.

Bijna een vol uur verstreek.

En naarmate het later werd, betrok het gelaat van den inspecteur!

Eindelijk wendde hij zich tot graaf Doberty met de woorden:

— Ik moet u bekennen, graaf, dat ik hier voor een ondoorgrondelijk raadsel sta! De inbreker moet toch van buiten zijn gekomen! En al nemen wij een oogenblik aan, dat hij zich had laten insluiten, hetgeen in een zoo groot huis als dit niet zoo moeilijk moet zijn, dan nog moet hij het kasteel toch weder verlaten hebben! Ik vind echter niet het geringste spoor, ofschoon dit zich scherp had moeten afteekenen in de weeke aarde!

— Gij vindt dus in het geheel geen voetstap, riep Douglas uit.

— Niets! De grond is overal even glad! Als hier een musch overheen was gegaan, had ik het moeten zien!

— Dat is sterk! mompelde de oude graaf. Wij zullen dus aan wonderen moeten gelooven, mijnheer! En dat doe ik toch liever voorloopig niet! De man die mijn zilver heeft gestolen, is een man van vleesch en bloed, en geen spook!

De inspecteur draaide zenuwachtig aan zijn pet.

Blijkbaar was hij ten einde raad.

— Het is moeilijk om het te zeggen, graaf, begon hij ten slotte. Maar de eenige mogelijkheid is, dat — een uwer bedienden.....

— Daarvan zoudt gij u zelf kunnen overtuigen, mijnheer! zeide graaf Doberty kort. Geen hunner heeft het huis nog verlaten, sedert zes uur in den morgen. Gij kunt hun kamers laten onderzoeken, maar ik wil er mijn hoofd onder verwedden, dat gij niets zult vinden! Zij zijn allen zeer lang in mijn dienst, en

eerder zou ik gelooven, den diefstal zelf te hebben gepleegd! Ik wacht u in mijn werkkamer! Armidale zal u den weg wel wijzen!

De inspecteur boog zwijgend.

Toen wenkte hij de beide detectives en allen verdwenen in huis.

Weer verliep een half uur.

Toen verschenen de drie mannen met gebogen hoofd en geheel ternedergeslagen weder in het werkvertrek van den ouden graaf, waar deze en Douglas hen wachtten.

— Welnu? vroeg graaf Doberty ironisch. Hebt gij het zilver in een der koffers van mijn bedienden gevonden?

— Neen, graaf. En ik zeg u eerlijk, ik begrijp er volstrekt niets van. Het is bovennatuurlijk. Ik begrijp niet hoe de inbreker is binnengekomen en evenmin hoe hij is vertrokken. Er is geen enkel slot geforceerd, behalve dat van de zilverkast. De honden zijn gezond en vroolijk, de alarmschel is volkomen in orde.

De inspecteur had zijn zakdoek te voorschijn gehaald en veegde er nu zijn voorhoofd mee af.

Hulpeloos keek hij om zich heen.

— Gij ziet dus geen kans, mijn zilver terug te bezorgen? vroeg de oude graaf ongeduldig.

— Daarvoor zou ik den dief moeten hebben, graaf. En ik beken volmondig, dat ik niet inzie, hoe ik hem kan vangen. En ik kan u toch verzekeren, dat ik bij de politie van Bridlington niet al te slecht sta aangeschreven.

Graaf Doberty stond op.

— Het is goed, zeide hij kortaf. Ik zal dan particuliere detectives aan het werk zetten.

Gray werd vuurrood.

— Dat is niet noodig, graaf, riep hij uit. Als de politie van Bridlington niets kan ontdekken, dan kunt gij alle moeite wel laten varen.

— Dat kunt gij aan mij overlaten, mijnheer, zeide de graaf koel. Ik dank u voor de moeite die gij u gegeven hebt.

Hij stond op, en de inspecteur begrep, dat de oude graaf het gesprek als geëindigd beschouwde.

Woedend en wanhopig verlieten de drie politiebedienden het kasteel, waar dien nacht zulke geheimzinnige voorvallen zich hadden afgespeeld.

Maar als inspecteur Gray meende, dat hij er niets meer van zou hooren, vergiste hij zich deerlijk.

Den volgenden morgen om acht uur werd hij aan de telefoon geroepen.

Hij nam het toestel over van den agent, die er het dichtst bij had gezeten, en luisterde:

— Spreek ik met inspecteur Gray? klonk het aan de andere zijde van de lijn.

— Die ben ik. Wie daar?

— Douglas Doberty.

— Zeer vereerd, graaf. Wat kan ik voor u doen?

— Gij kunt een poging doen, mijn vader weder in het bezit te stellen van een bedrag van tweeduizend pond sterling aan diamanten, die hedennacht uit zijn secretaire zijn gestolen.

Van schrik had de inspecteur het toestel bijna uit zijn handen laten vallen.

Hij vermande zich echter, en vroeg met bevende stem:

— Weet gij het zeker, Sir?

— Houdt gij mij voor den gek? klonk het toornig.

Denkt gij, dat mijn vader kindsch is geworden, en niet meer weet, wat hij in zijn secretaire sluit? Ik herhaal u, dat er dezen nacht opnieuw is ingebroken, en dat er diamanten ten bedrage van tweeduizend pond zijn gestolen.

— En, zijn er thans sporen, Sir? vroeg de inspecteur met sidderende stem, zoo opgewonden was hij.

— Evenmin als gisteren.

— Dan — dan durf ik de verantwoordelijkheid niet meer alleen dragen, Sir. Daar moet Scotland Yard bij te pas komen. Ik vrees, dat wij hier te doen hebben met een uiterst gevaarlijk en behendig man. Ik zal aanstonds naar Londen telegrafeeren. Er moet een einde komen aan de reeks van inbraken, die sedert een paar weken onze streek tot de risée van het geheele land maken. Daarna kom ik aanstonds bij u.

HOOFDSTUK III.

Sullivan ten tooneele.

Omstreeks vier uur van denzelfden dag hield een groote auto voor het terras van Doberty Hall stil.

Daaruit stapte een man van omstreeks dertig jaar, met een energiek gelaat, niet groot maar stevig gebouwd, met vierkante schouders en krachtige ledematen.

Zijn zwarte oogen en vooral de vierkante kaken wezen op groote wilskracht.

Die man was James Sullivan, de beste detective, waarover Scotland Yard op dat oogenblik beschikte, en die reeds verscheidene moeilijke zaken tot een goed einde had gebracht, hoewel hij zelf wel wist, dat er voor hem nog een taak te vervullen viel, waarin hij tot dusverre niet had kunnen slagen.....

Onder aan het terras werd hij opgewacht door den inspecteur van Bridlington, die zich aan hem voorstelde, en hem met korte woorden voorloopig op de hoogte bracht van het zonderlinge voorval van dien nacht, zoowel als van de vorige inbraak.

Sullivan luisterde met half toegeknepen oogen en samengeperste lippen naar de korte uiteenzetting van het wonderlijk voorval.

Toen de inspecteur met een gebaar van machteloosheid zijn inlichtingen beëindigd had, vroeg de Londensche detective:

— Heeft men de bedienden onderzocht?

— Allen! antwoordde Gray.

— Staat hun onschuld vast?

— Zoo vast als zij kan staan van menschen, die van vijftien tot dertig jaar in dienst van graaf Doberty hebben gestaan!

— Men heeft toch niettemin een grondig onderzoek ingesteld?

— Met de pijnlijkste nauwkeurigheid. Het is volkomen uitgesloten, dat wij iets ondoorzocht zouden hebben gelaten. Ik heb de bedienden op last van den graaf moeten mededeelen, dat het onderzoek uitsluitend op mijn verzoek plaats vond, en dat hun meester zelf geen seconde aan hun onschuld had getwijfeld. Het was trouwens ditmaal zoo goed als onmogelijk, dat een der bedienden den diefstal zou hebben gepleegd.

— Hoezoo?

— De secretaire was met een bijzonder slot gesloten, en met een even bijzonder werktuig geopend. Het moet een *beroepsinbreker*, en wel een zeer bekwame zijn geweest, die het meubel zonder het te beschadigen wist te openen! En ten overvloede — geen der bedienden kon weten, dat de diamanten zich juist dáár bevonden!

— Wie wisten het dan wel?

— Natuurlijk de leden van het gezin en voorts misschien de gasten van den graaf, aan wie hij eenigen tijd geleden de diamanten toonde.

- Komen hier veel gasten?
- Ja, dat gaat nog al.
- Hoeveel logeeren er op het oogenblik?
- Slechts twee.
- Hun naam?
- Markies Ippwich en zijn vrouw.
- De kamerheer van den koning?
- Dezelfde.
- En de andere gasten?
- Dat zijn de bewoners van de omliggende villa's en landhuizen, die vaak hun eigen gasten medebrengen.

- Is er hedennacht speciaal de wacht gehouden?
- De graaf heeft eigenhandig alle deuren en luiken van het kasteel gesloten, de alarmklokjes nagezien en de honden vastgelegd.

Sullivan fronste de wenkbrauwen en dacht geruimen tijd zwijgend na.

Toen hij het hoofd weder ophief, lag er een uitdrukking van hardnekkige, bijna woeste vastberadenheid op zijn gelaat.

— Wij zullen eens zien, of het hier inderdaad spookt, dan wel of wij hier misschien te doen hebben met een zeker iemand — een vijand van de Londensche politie, wiens spoor ik reeds eenige malen gevonden heb, om het spoedig weer te verliezen, dien ik zelfs enkele malen heb kunnen arresteeren — om korten tijd later tot de ontdekking te moeten komen dat hij op wonderbaarlijke wijze ontkomen was. Want dit is het werk van een genie!

Hij zweeg even en vervolgde toen:

- Is de graaf nu thuis?
- Hij is een kwartier geleden uitgereden!
- Zijn zoon?
- Sir Douglas Doberty is op jacht gegaan.
- Dan zullen wij eens op ons gemak den stand van zaken opnemen, inspecteur. Het verheugt mij, dat ge mij hebt laten roepen! Ik gevoel mij in staat, bergen te verzetten! En ik zal niet rusten, voor dit geheim doorgrond, en de dader gearresteerd is! Gij kent den weg zeker wel?

— Zoo goed als men dien in dit groote huis en in twee dagen tijds kan leeren kennen!

— Op weg dan! Laat ons maar eerst naar de eetzaal, vervolgens naar de werkkamer gaan.

Sullivan, de inspecteur, en de beide detectives uit de kleine havenplaats traden het kasteel binnen.

In de ruime hall liepen een paar bedienden zwijgend en met bedrukt gelaat rond.

De vier mannen bestegen de monumentale trap naar de eerste verdieping.

Daar gekomen geleidde de inspecteur den Londenschen detective naar een groote, rijk met beeldhouwwerk versierde zaal, in welker midden een bijzonder zware, lange tafel stond, waaraan reeds vele eeuwen geleden de slotbewoners hunne festijnen vierden.

Tegen een der wanden, die met prachtige gobelins waren behangen, stond een breede kast van kostelijk gesneden eikenhout, zwart van ouderdom, en die zeker geen zes man van haar plaats hadden kunnen tillen.

De inspecteur stond voor deze kast stil, wees naar de deuren met de bewerkte paneelen, die thans openstonden, en zeide:

— In die kast bevond zich het tafelsilver. Zooals gij ziet, is er volstrekt niets in achtergelaten!

— Was die groote kast geheel gevuld? riep Sullivan verbaasd uit.

— Zoo goed als geheel gevuld!

— Maar dan kunnen de inbrekers dat onmogelijk in één keer hebben meegenomen.

— Die opmerking heb ik ook reeds bij mij zelf gemaakt. En dat maakt de zaak nog raadselachtiger. Want als de inbrekers maar met hun beiden waren, hadden zij zeker zes of acht keeren heen en weer moeten gaan hetgeen ondenkbaar is — en als zij met zes of acht man waren, hetgeen al even ongeloofwaardig klinkt, dan is het volkomen gemis van eenig spoor in de natte aarde nog onverklaarbaarder!

— Gij hebt gelijk! Het grenst aan het bovennatuurlijke! Hoeveel woog het zilver, alles bijeen gerekend?

— De graaf meende: op zijn minst 500 pond!

— Was het alles antiek?

— Niet alles. Er waren ook voortbrengselen van hedendaagsche zilversmeedkunst bij.

Sullivan antwoordde niet.

Hij begaf zich naar de kast en bezag nauwkeurig het ouderwetsche, zeer stevige slot.

— Geen spoor van braak! mompelde hij toen.

Slechts eenige zeer lichte krasjes op het ijzer, dat is alles! Die kast moet met een valschen sleutel geopend zijn! Om dat te kunnen doen, moet de dader een wasafdruk van dit oude, ingewikkelde slot hebben genomen — of den sleutel hebben gestolen! Hebt gij daaromtrent reeds navraag gedaan, inspecteur?

— Ja, mijnheer Sullivan. De sleutel bevindt zich aan een sleutelbos, met nog slechts twee andere sleutels, die de gravin onder haar berusting heeft. Zij heeft den sleutel, een ouderwetsch, zonderling gevormd voorwerp, geen oogenblik gemist.

— Dan moeten wij ons dus aan de eerste stelling houden, die van den wasafdruk. Als de bedienden volkomen onschuldig zijn, moet een der gasten dat gedaan hebben. Ik zal, zoodra de graaf is teruggekeerd, hun namen vragen en die heeren eens in stilte maar zeer nauwlettend gadeslaan. Kan ik op deze beide collega's rekenen?

— Natuurlijk, mijnheer Sullivan! riepen de beide detectives bijna gelijktijd uit, maar al te verheugd, dat zij den beroemden Londenschen collega van dienst konden zijn.

— Dat blijft afgesproken — wij komen hier nader op terug. Nu zullen wij de ramen eens onderzoeken.

Er waren er drie in het groote vertrek, allen voorzien van zware eikenhouten luiken, die des nachts bovendien met sterke stalen bouten gesloten konden worden.

Sullivan onderzocht ze allen met de grootste zorgvuldigheid.

Eindelijk vroeg hij:

— Die luiken waren immers gesloten?

— Ja!

— Er is geen twijfel mogelijk?

— Iedere twijfel is uitgesloten! Bovendien hadden wij, indien de daders door een dezer ramen waren binnengedrongen, in de bloembedden daaronder indrukken van hun schoenen en van de uiteinden van de ladder moeten vinden!

— Gij hebt gelijk, inspecteur, zeide Sullivan zuchtend. Het staat dus vast dat de inbrekers door gindsche deur zijn binnengekomen, dus ergens uit het huis. Was die deur geopend?

— Ja, zij wordt slechts met de kruk gesloten.

— Laat ons dan nu maar eens naar de werkkamer gaan. Maar voor wij vertrekken nog een vraag: gij hebt natuurlijk zeer zorgvuldig den vloer nagezocht?

— Alleen daaraan hebben wij een uur besteed!

— En — niets gevonden?

— Volstrekt niets.

— Nu, dan hebben wij hier niets meer te doen! Wijs mij dan den weg naar het vertrek, waar zich de secretaire bevindt, wat ik u verzoeken mag.

De vier politiebeamten verlieten de eetzaal, gingen eenige gangen door, bestegen opnieuw een trap, en bereikten zoo de werkkamer van graaf Doberty.

Zij traden binnen.

De kamer, eenigszins somber van uiterlijk door de vele oude, zware meubelen die er stonden en de dikke, dofgroene fluweelen gordijnen voor de twee ramen,

zag op het groote grasveld uit, dat zich voor het terras uitstrekte.

Bij den eersten blik uit die ramen was het reeds duidelijk, dat de geheimzinnige nachtelijke bezoekers onmogelijk een ladder hadden kunnen gebruiken, lang genoeg om de vensters te bereiken.

Nadat hij zich daarvan overtuigd had, onderzocht Sullivan de secretaire.

Ook deze vertoonde geen enkel spoor van geweld.

De klap was opengelaten en de schoot van het slot stak nog naar buiten.

De secretaire was eveneens een zeer oud meubel, en het slot zeer ingewikkeld.

Slechts een zeer bekwaam mechanicus had een valschen sleutel kunnen vervaardigen, die op dit slot paste.

Langzaam deed Sullivan de ronde door het vertrek, hoofdschuddend en met opeengeklemd tanden.

Niet zonder eenig leedvermaak bemerkten de drie politiebeamten uit Bridlington, dat ook hun beroemde collega uit de hoofdstad blijkbaar volkomen in het duister tastte, en zich vruchteloos afmatte met het zoeken eener oplossing.

Eindelijk bleef Sullivan weder voor de secretaire stilstaan.

— Ik zal aanstonds aan alle politie-autoriteiten verzoeken, in hun respectieve standplaatsen nauwkeurig onderzoek te doen bij alle helers en opkoopters — of schoon ik van te voren overtuigd ben, dat het in dit bijzondere geval bitter weinig zal baten, zeide hij. Wanneer de graaf thuis komt, zal ik hem verzoeken, ten spoedigste weder een partij te geven waarop hij zooveel mogelijk gasten uit de omstreken moet uitnodigen. Ik wil hen wel eens ongemerkt gadeslaan!

— Gij denkt dus —

— Ik denk dat de dader hier in dit groote huis zeer goed bekend moet zijn, anders zouden deze beide inbraken volkomen onverklaarbaar zijn! viel Sullivan den inspecteur in de rede.

Hij wendde zich naar de deur en vervolgde:

— Nu wilde ik nog gaarne eens om het huis heen loopen.

— Ik ben tot uw dienst!

De vier mannen verlieten de werkkamer en daalden de breede trappen af.

In de hall zagen zij Armidale juist snel naar de groote voordeur loopen, om deze voor zijn meester te openen.

Graaf Doberty trad binnen

Zijn breed, opgezet gelaat had een stuursche uitdrukking.

Hij liep aanstonds op het groepje politiemannen toe en vroeg:

— Hebt gij iets ontdekt?

— Nog niets, graaf, antwoordde inspecteur Gray. Sta mij toe, dat ik mijnheer Sullivan, van Scotland Yard aan u voorstel. Hij is juist bezig met zijn onderzoek.

De graaf monsterde den detective even en zeide toen:

— Ik heb veel van uw bekwaamheid gehoord, mijnheer Sullivan. Ik hoop dat gij deze zaak zult weten op te lossen. Het is geen aangenaam denkbeeld zijn huis te zien beschouwd als een duiventil, waar men in en uit kan vliegen!

— Ik beloof, u, dat ik mijn best zal doen, graaf! zeide Sullivan. Meer kan ik u niet beloven. Wij hebben te doen met een man met meer dan gewone hoedanigheden, sterk, zeer ontwikkeld, en die over middelen beschikt, waarvan gewone inbrekers nooit gedroomd hebben!

— Hoe weet gij dat zoo zeker? vroeg graaf Doberty verwonderd.

— Ik weet het niet zeker, graaf, maar ik vermoed het! antwoordde Sullivan. Misschien zult gij later wel inzien, dat ik gelijk had. Voor het oogenblik zou ik u wel willen verzoeken, zoo spoedig mogelijk een soirée, een tuinfeest of iets dergelijks te geven, waar gij alle gasten op noodt, die in dit huis plegen te komen.....

— En waarvoor acht gij dat noodig, als ik u vragen mag?

— Ik zou gaarne in de gelegenheid zijn, die gasten eens wat nader te leeren kennen, graaf.

— Wat! riep graaf Doberty uit. Gij wilt toch niet zeggen, dat gij een mijner gasten verdenkt van zulk een misdrijf?

— Ik wil alleen maar zeggen, graaf, dat het niet alles goud is wat er blinkt, en dat het niet is uitgesloten, dat een dier gasten een geheel andere persoon is, dan hij voorgeeft te zijn!

Sullivan wierp een blik om zich heen en vervolgde:

— En nu zou ik wel gaarne van u vernemen, waarheen gindsche gang leidt, waarvan ik het einde niet kan zien!

— Naar den ouden toren, mijnheer Sullivan! antwoordde graaf Doberty.

— Is zij aan de andere zijde afgesloten?

— Dat wil zeggen — er bevindt zich daar een deur, die met den toren in verbinding staat.

— Wordt die deur vaak gebruikt?

— Neen. Alleen als hier bezoekers komen, die den wensch te kennen geven, den toren te bezichtigen. Dan gaan zij van hier door die gang naar den toren.

— Als gij er niets op tegen hebt, zou ik die gang en die deur eens gaarne bezichtigen, zeide Sullivan.

De graaf keek hem verwonderd aan.

— Ik wil u een en ander met genoeg toonen, zeide hij. Maar deze gang brengt u naar den toren — en er bestaat geen andere ingang! Het is geheel onmogelijk, van buiten in den toren door te dringen.

— Dat neem ik gaarne op gezag aan, graaf, maar niettemin moet ik blijven aandringen!

De oude graaf haalde de schouders op, maar toch maakte hij een uitnoodigend gebaar in de richting van de gang.

Alle traden haar binnen.

Zij was witgekalkt, teneinde zooveel mogelijk licht te vangen.

Aan het andere uiteinde was zij echter zoo volkomen duister, dat de graaf en Sullivan beiden hun electriche zaklantaarn moesten ontsteken.

Bij hun licht zagen de politiebeamten, dat zij zich voor een stevige, eikenhouten, met ijzer beslagen deur bevonden.

De graaf haalde zijn sleutelbos uit zijn zak en wilde toen de deur openen.

Maar Sullivan hield hem met een gebaar terug.

— Ik zou gaarne dien sleutel eens zien! zeide hij.

Zwijgend toonde de graaf hem den sleutel.

— Het is een nieuwerwetsch model, zeide de detective. Deze deur is dus zeker niet heel oud?

— Ik heb haar zelf laten aanbrengen, antwoordde graaf Doberty.

— Dat is alles wat ik weten wilde, hernam Sullivan. Laat ons nu maar eens zien, wat zich achter die deur bevindt!

De graaf stak den sleutel in het slot.

De deur ging open en de vijf mannen traden eene ruimte binnen, die slechts verlicht werd door de weinige zonnestralen die zich een weg hadden weten te banen door het eenige, stoffige raam, dat zich ongeveer zes meter boven den grond bevond.

Er stond in dit half cirkelvormig vertrek niets dan een tafel en een matten stoel.

Tegenover de deur, waardoor zij waren binnengekomen, zagen de bezoekers een tweede deur, die echter zeker eenige eeuwen ouder was dan haar zuster!

De graaf opende ook deze deur en nu traden de mannen een aangrenzend vertrek binnen, dat wellicht vroeger gediend had als wachtzaal voor de bezetting van den toren.

Ook in dit vertrek, geheel gelijkvormig met het eerste, was slechts een venster, even ver van den vloer verwijderd.

Het eenige verschil was, dat zich in een der hoeken, een steenen wenteltrap bevond, die zoowel naar boven als naar beneden liep.

Sullivan liep op deze trap toe.

Toen wendde hij zich tot den graaf met de vraag:

— Waar leidt deze trap heen, graaf?

— Naar de bovenste vertrekken van den toren. Zij gelijken volkomen op dit vertrek, maar de vensters hebben geen tralies, zooals deze. Zij bevinden zich echter minstens vijftig meter van den grond! Omlaag voert de trap naar de kelders!

— Zou ik die kelders kunnen zien?

— Met genoegen! Wees dan zoo goed mij te volgen.

De graaf wendde zijn schreden naar de wenteltrap in den hoek en begon die af te dalen.

De vier politiebeamten volgden hem op den voet. Zij moesten ongeveer dertig treden afdalen.

En daarbij was het licht van hun lantaarns niet overbodig, want de trap werd slechts over een klein gedeelte verlicht door gaten in den muur van den toren, die ternauwernood een hand breed waren.

Eindelijk bereikten zij een der kelders.

Het eenige venster bevond zich ongeveer vier meter boven den grond en was eveneens van sterke tralies voorzien.

— Is dat venster aan de buitenzijde ook zoover van den grond? vroeg Sullivan.

— Neen — hoogstens anderhalve meter! Ik begrijp wel wat gij zeggen wilt! Deze heeren hebben echter de tralies reeds nagezien, en zij zullen kunnen getuigen dat deze stangen van een vuist dik ongeschonden zijn!

— Dat is inderdaad het geval, mijnheer Sullivan, zeide inspecteur Gray. Er is geen sprake van dat door een van die vensters iemand zou zijn binnengedrongen!

Sullivan kon een gebaar van teleurstelling niet weerhouden.

Hij mompelde iets onverstaanbaars en vroeg toen:

— Ik zou toch ook graag de andere kelders eens willen zien.

— Zooals gij wilt, mijnheer, zeide de graaf.

De tocht werd voortgezet.

De politiemannen bezochten nog drie kelders, allen

even somber en duister, en allen met slechts een enkel raam, en die waarschijnlijk allen als kerker hadden dienst gedaan en kwamen eindelijk in den kelder met den ronden put in het midden en de gruwelwerktuigen langs de wanden.

Langzaam wandelde Sullivan om den put heen.

Nu en dan wierp hij een blik op het donker glanzende water, door geen rimpeltje bewogen en dat er uitzag als een groote plas teer.

— Bestaat deze put al lang? vroeg hij terloops.

— Minstens even lang als de toren! antwoordde graaf Doberty.

— Wat was zijn doel?

— Men wierp er misdadigers in!

Op deze woorden volgde een vrij lang stilzwijgen. Toen begon Sullivan weder.

— Ik zie daar ginds een kleine ijzeren ladder, die in den putwand is bevestigd. Bestaat die even lang?

— Neen, die is daar aangebracht toen mijn vader nog leefde. De put moet namelijk geruimen tijd geheel droog zijn geweest, en de overlevering zegt dat zij, ver beneden de opervlakte van het water verscheidene vertakkingen had. Sommige waagden ge bezoekers daalden die ijzeren trap af om zich in die zijhollen te wagen.

— Hoe komt het dan dat er nu weer water in den put staat?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen, maar ik meen te weten dat een jaar of vijftien geleden een der kleine rivieren hier in de buurt een nieuwe bedding heeft gemaakt en door de gangen van een uitgemergelde kolenmijn niet alleen dezen put, maar ook verscheidene andere opgedroogde putten hier in de buurt weder met water heeft gevuld.

Sullivan had aandachtig toegelusterd.

Hij had zijn blikken geen oogenblik afgewend van het donkere water, dat omstreeks vier meter onder zijn voeten zoo geheimzinnig glansde.

— Heeft men dezen put wel eens gepeild? vroeg hij.

— Herhaaldelijk! Hij is minstens vijftig meter diep!

Weder maakte Sullivan een gebaar van teleurstelling.

Er lag een moedelooze klank in zijn stem toen hij zeide:

— Ik dank u voor de moeite die gij u gegeven hebt! Wij hebben hier niets meer te doen. Het is zoo helder als de dag dat de inbrekers niet door dezen toren het kasteel zijn binnengedrongen! Ik hoopte een oogenblik dat dat mogelijk zou blijken!

— Als het mogelijk was, mijnheer Sullivan, sprak

nu de inspecteur, dan zouden wij zeker in de vochtige zwarte aarde rondom den toren de afdrukken van voetstappen hebben moeten vinden. Ik verzeker u echter dat ook daar de grond volkomen effen en zeker in geen jaren begaan was!

Daar Sullivan geen antwoord gaf werd de terugtocht aanvaard.

Bij de zware deur die de gemeenschap tusschen den ouden toren en het woonhuis bewerkstelligde, stond Sullivan nogmaals stil.

- Deze deur is zelfs steeds op slot? vroeg hij.
- Altijd!
- Hoeveel sleutels zijn er van?

— Slechts een!

— Draagt gij dien altijd bij u?

— Hij verlaat mijn sleutelbos alleen als er bezoekers zijn die den toren willen bezichtigen en ik geen tijd of geen lust heb hen zelf te vergezellen.

Sullivan klemde de tanden op elkaar.

Hij was van Londen hierheen gekomen in de vaste overtuiging dat hij het geheim spoedig zou hebben opgelost en thans stond hij voor een waren muur van moeilijkheden, en stuitte hij bij iederen pas op onvoorziene bezwaren.

Hij was er echter de man niet naar om zich zoo spoedig gewonnen te geven.

HOOFDSTUK IV.

Spookverschijning.

Op den avond van denzelfden dag zaten graaf Doberty en James Sullivan in de rookkamer van den heer des huizes.

Sullivan had op het kasteel gedineerd, en gedurende den maaltijd had het gesprek over weinig anders geloopt dan over de raadselachtige inbraak in de beide vorige nachten.

Thans waren de beide mannen bezig een soort veldtochtplan uit te werken.

— Ik weet het wel, graaf, zeide Sullivan, dat het voor u een onaangename gedachte is, dat een uwer gasten bij deze zaak betrokken is, maar het is niet aanneemelijk, dat iemand deze inbraken gepleegd heeft die niet zeer goed op de hoogte is, niet alleen van de geheele inrichting van het huis, maar ook van de gewoonten zijner bewoners, de plaats waar de kostbaarheden worden bewaard en andere bijzonderheden, die een gelegenheidsinbreker of zelfs een gewonen beroepsinbreker onmogelijk bekend kunnen zijn.

— Dus gij wilt zeggen, dat de diefstallen gepleegd zijn door een mijner burenen?

— Dat zeg ik niet, graaf. Ik beweet alleen dat zij gepleegd moeten zijn door iemand die zich onder een of andere vermomming hier heeft weten in te dringen.

— Maar hoe zou die hier dan moeten zijn binngekomen?

— Hij kan zich na een partij hebben laten insluiten.

— De laatste partij welke wij gegeven hebben daert van een week geleden.

— Na een diner dan wellicht.

— Wij hebben gisteren en eergisteren „en famille” gedineerd.

— Dan moet de man op een of andere wijze kans hebben gezien hier binnen te sluipen, riep Sullivan uit. Daar alle andere oplossingen onmogelijk zijn, moet deze de juiste wezen.

— En hoe is hij dan weer weggekomen? vroeg de graaf spottend.

— Misschien pas lang nadat de diefstal ontdekt werd. Dit huis is zeer groot en men kan zich op verschillende plaatsen gemakkelijk verbergen tot de kans tot ontvluchting zich aanbiedt.

Graaf Doberty haalde de schouders op.

— Misschien zou dat eergisternacht mogelijk geweest zijn, maar ik verzeker u, dat het dezen nacht totaal uitgesloten was. Toen de diefstal ontdekt werd, was er nog geen raam en geen deur open geweest, en zoodra men mij op de hoogte bracht heb ik last gegeven, dat alleen de voordeur mocht gebruikt worden en dat nog maar alleen nadat het geheele huis van den kelder tot den zolder met de grootste zorgvuldigheid doorzocht was.

Sullivan hief zijn handen met een gebaar van wanhoop ten hemel.

— Ik sta hier voor een raadsel! riep hij toen uit. Het klinkt zoo buitensporig dat ik het niet zou willen gelooven als gijzelf het mij niet had medegedeeld. Hoe het ook zij — ik zal niet rusten voor ik licht in deze zaak heb gebracht. Gij moet mij om te beginnen toestaan, graaf, dat ik hier op uw landgoed verblijf, zooal niet als detective dan onder een of andere vermom-

ming. Ik zou bijvoorbeeld een uwer bedienden kunnen worden.

— Als gij denkt dat u dit nut oplevert, dan heb ik er vrede mee.

— Ik dank u, graaf. Voorts zal ik u willen verzoecken, zooals ik u reeds gevraagd heb, zoo spoedig mogelijk een partij te geven. Gij kunt mij dan nader inlichten omtrent alle personen die daar komen. Ik hoop dat de dader zich dan nog onder de gasten bevindt, ofschoon ik niet zeker weet of hij hier nog wel zal terugkeeren.

— O, wat dat betreft — het zal mij volstrekt niet verwonderen als de schurk vannacht weer terugkomt, riep de graaf uit. Driemaal is scheepsrecht moet gij denken en ik verzeker u dat er in dit huis nog heel wat te halen valt — de juweelen van mijn vrouw, die van mijn dochter, mijn kostbare verzameling goude munten, om van het geld in mijn brandkast nog maar te zwijgen.

— Zijt gij daar werkelijk bevreesd voor? riep Sullivan uit.

— Als gij de waarheid wilt weten, ja, dat ben ik.

— Welnu, beveel dan uwe bedienden dat zij moeten opblijven en zet wachtposten uit.

— Dat is geen slecht idee! riep graaf Doberty uit. Daar zullen wij aanstonds eens over spreken. Ga nu mede naar het terras, want het is een zeer warme avond en het wordt mij hier te benauwd.

— Gaarne, graaf.

De twee heeren stonden op, en begaven zich door de vestibule en de groote serre, vervolgens door een fraaie tuinkamer en een deel van het park naar een vrij hooggelegen terras, waar een klein steenen paviljoen was gebouwd en vanwaar men een heerlijk uitzicht had over de Noordzee.

Zij troffen daar reeds de gravin, Helen en Douglas benevens enkele landeigenaars uit den omtrek, die aan Sullivan werden voorgesteld:

— Sir Coronel van „Windsor House”, Mr. Wilkie van „Sunset Hall”, Sir Mehoughlin van „Domby Castle”.

De heeren bogen voor elkaar.

Daarop namen allen weder plaats.

Het was een zeer warme avond en bladstil.

De duisternis was reeds lang gevallen.

Het terras werd alleen verlicht door een paar kleurige lampions, die tusschen de boomen waren opgehangen, en een kleine lamp, die op de marmeren ballustrade was neergezet.

Helen schonk thee, presenteerde gebak, en de heeren rookten sigaren.

Het duurde niet lang of het gesprek liep opnieuw over de geheimzinnige inbraak.

— Wij zullen wel eens zien of die brutale heerschappen het zullen wagen ons vannacht nogmaals een bezoek te brengen, riep graaf Doberty uit.

— Verwacht gij dat dan, vader? vroeg Helen verschrikt.

— Ik zal er in ieder geval op rekenen, antwoordde de graaf.

— De inbreker zal denken: „alle goede dingen bestaan in drie!” merkte Wilkie op, terwijl hij welbehagelijk een rookwolkje in de lucht blies.

— Gij hebt goed praten, riep de graaf uit. Men kan wel zien dat gij nog niet lang in deze streek woont en dat de inbreker uw huis nog wel eens voorbijgaat.

— O, ik geloof niet, dat hij mij zou bezoeken, merkte Wilkie kalm op.

— En waarom juist u niet, als ik vragen mag, vroeg Douglas.

— Wel, er valt bij mij niet genoeg te halen! Ik ben maar een eenvoudig grondbezittertje van den zooveelsten rang en ik geloof niet dat de inbrekers in mijn secretaire voor meer dan vijf pond aan diamanten zouden vinden.

Sullivan had zwiingend toegeluisterd.

De lichtvaardige toon van den heer Wilkie over een zoo ernstig onderwerp beviel hem, den strengen politiebeampte, in het geheel niet.

— Nu, als de heeren mij vannacht voor de derde maal bezoeken, dan verzeker ik u dat zij in de val zullen loopen! riep de graaf uit.

— Wat zijt gij dan voornemens, als ik vragen mag, vroeg mr. Wilkie.

— Ik zal mijn bedienden, en ik heb er op het oogenblik tien die gemist kunnen worden, overal in het huis op post zetten!

— Een voortreffelijke maatregel! hernam Wilkie, terwijl hij een nieuwe rookwolk uitblies. Maar als ik uw inbreker goed ken, dan zal hij zich daar niet veel van aantrekken en kalm zijn gang gaan!

— Ik verlang niets liever! riep de graaf uit. Als hij zoo onbeschaamd is dan zal hij er ook voor gestraft worden.

— Het is mogelijk — maar ik geloof het niet, hernam Wilkie kalm. Die geheimzinnige inbreker lijkt mij er niet de man naar te zijn, om zich door een dozijn bedienden in zijn plannen te laten dwarstoomen.

De gastheer keek den spreker ongelocwrig aan.

— Dat meent gij toch zeker niet, mijn waarde, zeide hij toen. Geloof gij werkelijk dat hij tegen twaalf man zou opgewassen zijn?

— Natuurlijk niet als dat dozijn mannen in de vestibule vereenigd was, gewapend met geweren en revolvers en hij hen daar juist tegen het lijf liep — maar dan zou uw maatregel geen doel treffen! Het huis is zeer groot en gij zijt dus wel verplicht uw manschappen te verdeelen. Een halve compagnie zou maar nauwelijks voldoende zijn om een kasteel als het uwe te beschermen tegen ongewenschte bezoekers.

Op dit oogenblik slaakte Helen een lichten kreet en zwees met uitgestrekte wijsvinger naar zee.

— Daar! riep zij uit.

Allen volgden de aangewezen richting met den blik.

Op verren afstand, misschien een paar mijlen uit de kust straalde een helder groen licht, dat even spoedig weer verdween om dadelijk daarop door een zelfde smaragd-groen schijnsel te worden gevolgd.

Deze lichtschijnsels volgden elkander met onregelmatige tusschenpoozen op.

Ook de helderheid scheen niet even te groot zijn.

Nu eens had het licht een matten glans, dan weder scheen het als een prachtige smaragd, die de golven over tamelijk grooten afstand verlichtte.

Allen keken eenige oogenblikken zwijgend naar dit zonderlinge verschijnsel.

Plotseling scheen er een schel rood licht over de golven, dat nauwelijks een seconde aanhield en toen werd alles weder duister.

— Wat kan dat te beteekenen hebben, riep Douglas uit.

— Dat mag de hemel weten! zeide Sir Coronel. Ik zou zeggen dat het seinen waren!

— Dan waren het seinen waar geen antwoord op kwam! merkte Wilkie op.

— Dat kunt gij niet zeggen, hernam Douglas. Het kunnen wel seinen geweest zijn voor oorlogsschepen die verscheidene mijlen verder weg liggen.

Maar Sullivan schudde het hoofd.

— Oorlogsschepen seizen elkander nooit met groen licht, zeide hij op ernstigen toon. Ik wil u wel zeggen dat die signalen mij geenszins bevallen!

— Kom, kom, gij zijt een pessimist! riep Wilkie uit. Het zal niets te beteekenen hebben!

— Wie weet?

En met deze vraag, waarop geen antwoord volgde, eindigde het gesprek.

Het werd al wat laat, en eensklaps was er een tamelijke sterke wind komen opzetten.

Het werd te koel om op het terras te blijven.

De gravin schelde, en de bedienden kwamen het theeblad weghalen.

Het kleine gezelschap begaf zich naar het kasteel.

Op het groote terras nam Wilkie afscheid van zijn gastheer.

— Ik heb nog te werken! zeide hij glimlachend.

— Gij werkt veel te veel, en men ziet u daarom veel te weinig, riep de graaf uit. Kom morgen eens aan, dan hoop ik u te kunnen mededeelen dat de dieven gevangen zijn!

— Dat mag ik voor u lijden, graaf — maar ik ben zoo vrij er aan te twijfelen, hernam Wilkie.

Het volgende oogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

Sullivan trok graaf Doberty half terzijde en zeide op fluisterenden toon:

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, graaf, maar ik had veel liever gezien, dat gij in gezelschap van uw gasten niet gesproken had over ons plan, de inbrekers af te wachten!

— Kom, kom — wat praat gij nu! riep de graaf uit. Dat is toch waarlijk al te gek! Ik ken Coronel en Mehoughlin al van de schoolbanken!

— En mr. Wilkie, graaf? Kent gij die ook reeds zoo lang?

— Neen, die woont pas anderhalve maand hier in de buurt. Hij heeft Sunset Hall gekocht van den vorigen eigenaar! Ik hoor trouwens dat hij het al weder van de hand heeft gedaan aan een derde met een aardige winst! Hij verlaat ons weder over een week. Hij is echter een uitstekend verteller en gij moet maar eens mijn dochter vragen hoe ingenomen zij met hem is.

— Dat is alles goed en wel, graaf, maar het was toch misschien beter geweest als gij wat voorzigtiger geweest waart! Kent gij dien Wilkie?

— Ik had hem vroeger nooit ontmoet, maar hij is mij aanbevolen door een lid van de Windsor Club te Londen.

— Is hij rijk?

— Hij heeft een aardig inkomen, — dat is alles.

— Gehuwd?

— Neen, hij woont daar geheel alleen met een oude huishoudster en een bediende.

— Ik dank u, graaf. Gij zult het mij echter niet kwalijk nemen, als ik ooren en oogen wijd openzet.

— Dat moet gij weten, mijnheer Sullivan, hernam de graaf lachend. Maar ik voorspel u dat gij u op die wijze onherroepelijk zult compromitteeren.

Allen gingen naar binnen, en om half elf verlieten ook Sir Coronel en Sir Mehoughlin Doberty Castle.

— Ziezoo! riep de graaf uit. En nu zullen wij onze wachtposten eens uit zetten. Uw logeerkamer is in orde gemaakt, mijnheer Sullivan. Gij kunt dus onmiddellijk aanwezig zijn als mijn mannen den inbreker beet hebben!

— Zoo ver is het nog niet, graaf! zeide Sullivan tot den graaf.

Douglas had intusschen zijn bevelen reeds gegeven en om elf uur waren er tien bedienden in de groote hall verzameld.

Sullivan keek hen eens aan en dacht er het zijne van.

De aanwezige bedienden waren voor het meerendeel bejaarde lieden, en slechts de chauffeur, de tuinmansknecht en palfrenier waren onder de dertig jaar en stevige kerels.

Maar de graaf was een en al vuur voor de onderneming.

Hij hield een korte toespraak en drukte zijn klein legertje op het hart, moedig pal te staan, goed uit de oogen te zien en aanstonds alarm te maken als zij iets verdachts mochten hooren.

Zij die een vuurwapen konden en durfden hanteeren, kregen een revolver in de hand en de overigen moesten het met een zwaren stok stellen.

Nadat dit aldus was ingericht, en ook de twee detectives uit Bridlington waren binnengelaten, wier komst men reeds in den vooravond verzocht had, werden alle deuren en vensters met de grootste nauwkeurigheid gesloten, waarbij Sullivan nu zelf het toezicht hield en daarop begaf de graaflijke familie zich ter ruste.

Sullivan toog naar zijn kamer, maar hij dacht er geen oogenblik aan zich ter ruste te begeven.

Hij legde zijn revolver voor zich op tafel neder en liet de deur openstaan opdat geen enkel gerucht in het groote huis hem zou ontgaan.

Hij wist dat een der detectives post had gevat bij de buitendeur, in gezelschap van een der bloedhonden, en de andere bij een der deuren aan de achterzijde van het kasteel.

De bedienden, de oudsten twee aan twee, waren bij het particuliere werkvertrek waar de brandkast stond, het boudoir van Helen, dat van de vrouw des huizes, en de kleine zaal opgesteld, waar zich onder andere collecties ook de kostbare verzameling gouden munten van graaf Doberty bevond.

Ten slotte bevonden zich een paar bedienden in de breede gang van de eerste verdieping, die daar onop-

houdelijk de ronde zouden doen, en wel de gang die voor een gedeelte langs de vestibule liep.

Langzaam verstreken de kwartieren, — de uren.

Ergens in huis moest zich een luid tikkende, groote pendule bevinden, want Sullivan hoorde haar duidelijk de kwartieren, de halve en de heele uren slaan.

Zoo werd het drie uur.

Reeds meende Sullivan dat er niets meer zou geschieden dien nacht.

Maar eensklaps, toen hij reeds bijna was ingedommeld, weerklonk er een luide angstkreet, gevolgd door een paar hartige vloeken, het geluid van snelle schreden, het dichtvallen van een zware deur en ten slotte een paar revolvergeschoten.

Sullivan vloog op en stormde de trappen af.

Zoo bereikte hij de vestibule, vanwaar hij het gerucht had gehoord.

Aanstonds was het geheele kasteel in rep en roer.

Van alle kanten kwamen de bedienden toesneellen.

Allen schreeuwden en riepen door elkaar.

De detective die de wacht bij de voordeur had gehouden, was zeer bleek en scheen in de hoogste mate zenuwachtig.

De bedienden renden de trappen op en af, alsof zij geheel en al het hoofd hadden verloren.

Sullivan was de eenige, die zijn kalmte bewaard had, en zijn luide, bevelende stem klonk boven het verwarde geschreeuw uit:

— Stilte! Wat is er geschied, Carlisle?

De detective, die de voordeur bewaakt had, keerde zijn bleek gelaat met een verschrikte uitdrukking naar zijn Londenschen collega.

— Ik kan het u waarlijk niet zeggen, mijnheer Sullivan! Ik stond hier bij de deur, en keek door het kleine luikje naar buiten, toen ik achter mij het geschreeuw van de twee bedienden hoorde, die achter in de groote hall naast de trap op wacht stonden. Ik wendde mij om, en zag nog juist een donkere gedaante snel in gindsche gang verdwijnen...

— Wat? De gang naar den toren?

— Juist, mijnheer Sullivan. Ik snelde toe en loste, daar de gang volkomen duister was, in 't wilde een paar revolvergeschoten. Toen hoorde ik het openen en weer sluiten van de zware deur — en toen niets meer!

— En hebt gij het daarbij gelaten?

— Neen! Ik ben op mijn beurt de gang in gesnelde, tot ik bijna tegen de deur was aangebonsd. Zij was gesloten!

— Dat is — dat klinkt bijna ongelooflijk! mompelde Sullivan. Daarop hernam hij luid:

— De sleutel! Ga onmiddellijk naar de slaapkamer van graaf Doberty, en vraag hem den sleutel! Het is onmogelijk, dat de inbreker uit den toren ontsnapt! Haast je!

Carlisle snelde de trap op, maar reeds halverwege kwam de graaf hem tegemoet.

Hij had haastig eenige kleedingstukken aangetrokken en hield een kleine revolver in de vuist geklemd.

— Wat is hier gebeurd? riep hij luid. Wat beteekent dat schreeuwen en dat schieten?

Voor Sullivan kon antwoorden, klonk de jammerende stem van een der grijze bedienden:

— Wij hebben hem gezien, mijnheer de graaf! Hij kwam van de trap — zoo zacht dat zijn voetstappen niet te hooren waren — hij had geen kleederen aan, en zijn huid was groenglanzend als van een hagedis — van zijn gelaat was niets te zien, behalve de oogen — als een vuist zoo groot — vreeselijke oogen, mijnheer de graaf! En het droeg iets onder den arm — dat sluipe, stille monster — —

Allen hadden zwijgend geluisterd.

Nu liet ook de tweede bediende zich hooren:

— Wij zaten dicht naast de trap, mijnheer de graaf — en het ding was vlak bij ons, voor wij het wisten — het liep zoo snel als de bliksem — het leek wel te vliegen — zijn lijf was donkergroen — als een duivel zag het er uit!

Sullivan stampde ongeduldig op den grond.

— Wij kunnen later wel naar die beschrijving luisteren! Thans hebben wij den sleutel noodig — en een ladder om de tralies nog eens te kunnen onderzoeken! Hebt gij den sleutel bij u, graaf?

— Neen, mijn sleutelbos ligt in mijn slaapkamer! Wat wilt gij daarmee?

— De man — de duivel zooals uw bediende hem noemt, is door de deur van den toren verdwenen!

— Onmogelijk!

— Het is zoo! Twee bedienden en detective Carlisle hebben hem deze gang zien insnellen en het openen en sluiten van de deur gehoord!

— Dat is werkelijk het toppunt! Laten wij aanstonds den sleutel gaan halen! Zijn alle bedienden er?

De graaf telde snel de hoofden.

— Ik mis er twee! riep hij uit. Waar zijn Armidale en Higgins? Zij moeten het schieten toch ook gehoord hebben!

— Als hun maar niets overkomen is! zeide Sullivan. Waar hielden zij ook wacht?

— Bij het boudoir van mijn vrouw!

— Laat ons dan snel onderzoek doen, en haal den

sleutel, wat ik u verzoeken mag. De tuinman moet de langste ladders halen, die er te vinden zijn, en dikke touwen. Snel, snel!

De detectives ijlden de trap op, terwijl de graaf zich naar zijn kamer begaf.

In de gang waarop de deur van het boudoir uitkwam, brandde een kleine electriche lamp in een marmeren kom, die een schemerachtig licht verspreide.

In de halve duisternis zagen de detectives Armidale en Higgins met den rug tegen den muur geleund ieder aan een zijde van de deur op den vloer zitten.

Hun hoofd hing hun op de borst, de armen hingen slap langs het lijf neder.

Met een kreet stormde Sullivan vooruit.

Hij knielde naast Armidale neder — —

De man was vast in slaap — —

Ook Higgins sliep zoo vast als hij wellicht nog nooit geslapen had.

Men schudde hen, trok hen heen en weer — alles vruchteloos.

Sullivan duwde tegen de deur.

Zij zwaaide zacht om haar hengsels zonder dat het noodig was geweest, de kruk om te draaien.

De politiebeambten traden binnen en draaiden den schakelaar van het electriche licht om.

Sullivan liet een kreet van woede hooren.

Zijn blik was gevallen op de sierlijke schrijftafel, dicht bij een der groote ramen.

Het blad was geopend, ofschoon de detective zeer stellig wist, dat de juweelen van de vrouw des huizes zich in dit kleine meubel hadden bevonden, en dat de graaf zich daarvan den avond te voren persoonlijk overtuigd had.

Met koortsachtige haast trok hij alle laden open — van de juweelen was geen spoor meer te ontdekken!

Juist liet zich buiten op de gang de toornige stem van den graaf hooren.

— Wat beteekent dat? Waarom liggen die ezels hier languit te slapen?

Sullivan kwam het vertrek uit en zeide met nauwelijks bedwongen woede en spijt:

— Geef u geen moeite, graaf! Die mannen slapen vast, en zullen in de eerste uren niet wakker worden!

— Maar dan — dan — — —

De graaf voltooide den zin niet, maar stormde voorbij den detective het boudoir binnen.

Hij liep regelrecht naar de kleine schrijftafel, onderzocht snel de laden, en riep op heeschen toon:

— Verdwenen! Dat is dus de derde maal! Gij zult moeten bekennen mijnheer Sullivan, dat het sterk is!

— Ik wil alles bekennen wat gij wilt, graaf, maar geef mij eerst den sleutel! Stelt gij de dames gerust, dan ga ik met deze twee heeren den toren onderzoeken.

— Mijn vrouw en mijn dochter slapen gelukkig — zij hebben niets gehoord. Ik ga met u mee!

Zoo snel zij konden, daalden de vier mannen de trappen weder af en snelden de gang naar den toren in, die thans verlicht werd door het schijnsel van drie krachtige zaklantarens.

De graaf opende de deur, en de detectives traden binnen, met de revolver in de vuist.

Het vertrek was geheel verlaten.

Geen muis had er zich kunnen verbergen, zonder dat men het had kunnen zien.

— Zijn hier volstrekt geen geheime uitgangen, graaf? vroeg Sullivan.

— Dat weet ik zeker. De muren zijn overal even dik. Gij moet bedenken dat deze toren een gevangenis is geweest.

— Laat ons dan verder gaan!

Men trad het tweede vertrek binnen.

Ook daar viel niets te bespeuren.

Intusschen was de tuinman met twee zijner langste ladders komen aandragen.

Aaneengebonden, reikten zij juist tot de vensters.

Sullivan klom er haastig tegen op, en onderzocht de roestige, armdikke tralies.

Zij waren nog even sterk, zij zaten nog even stevig in den meterdikken muur als toen zij er eeuwen geleden werden ingemetseld!

Zelfs geen vos zou zich tusschen de zware spijlen hebben kunnen doorwringen.

Sullivan daalde de ladder weder af.

— Verder! beval hij kortaf.

Het kleine troepje ging de steenen wenteltrap op, maar niet dan nadat er drie bedienden bij de tusschendeur op wacht waren gezet.

En steeds niets — niets!

In de holle bovenvertrekken van den toren stoven eenige groote ratten verschrikt weg voor het licht der lantarens.

Maar zij waren de eenige levende wezens, die hier vertoefden.

— Naar de kelders! riep Sullivan.

Men daalde de trap weder af, nadat Sullivan zich overtuigd had, dat op het ronde, spitse dak zich zelfs

geen kat had kunnen staande houden, en bereikte zoo de kelders.

Een voor een werden de gewelven met de grootste zorgvuldigheid onderzocht, hetgeen zeer gemakkelijk ging, daar er zich volstrekt geen meubelen, en alleen eenige diepe nissen bevonden.

Ten slotte bereikte het troepje den grooten kelder met den put.

Sullivan wierp een blik op de geheimzinnig glanzende oppervlakte.

Het water rimpelde eventjes.

De detective had de vuisten gebald en stond in diepe gedachten verzonken in den put te staren, welks wanden thans verlicht waren door de electriche lantarens.

De oude graaf stond hem met de handen in de heupen gesteund, half spottend, half toornig aan te zien.

— *Well*, mijnheer Sullivan? vroeg hij na eenigen tijd.

— Wel, graaf — ik heb nooit aan wonderen geloofd — maar ik vrees bijna, daar thans toe gedwongen te worden! De inbreker is in dezen toren verdwenen — dat staat onwrikbaar vast. De gang hierheen heeft geen zijgangen en de deur is geopend en weer gesloten. Daar hij niet in lucht kan zijn opgelost, daar hij de vensters niet alleen niet kan hebben bereikt zonder ladders, maar bovendien onmogelijk door de tralies had kunnen ontkomen, zou men zeggen, dat hij hier moet zijn. *Hij is er echter niet*, dat staat even onomstootelijk vast! Blijft dus slechts de mogelijkheid, dat hij in dezen put — —

— Ja juist! viel de graaf hem hoonend in de rede. Ik heb het steeds gedacht, dat mijn inbreker een visch of een zeehond was!

Sullivan beet zich op de lippen.

— Ziet gij dan een anderen uitweg? Weet gij wel zeker, dat deze put niet zeer dicht onder de oppervlakte een zijgang heeft, die snel weder naar de oppervlakte stijgt?

— Dat weet ik zeer zeker, mijnheer Sullivan! De zijgang waarvan gij spreekt, bevindt zich minstens tien meter onder den rand van den put, en loopt eerder omlaag dan naar boven!

Sullivan maakte een gebaar van machteloze woede.

— Als dat zoo is, graaf — riep hij uit, dan geef ik — maar neen! zoo viel hij zich zelf hartstochtelijk in de rede, ik geef het niet op! Ik wil dit raadsel doorgronden!

HOOFDSTUK V.

De duikboot.

Den dag, voorafgaande aan dien waarop zich deze zonderlinge voorvallen afspeelden, reed een kleine auto tot voor het aardige station van Bridlington.

De bestuurder, een rijzig man met een fraai besneden gelaat, waarin twee koene, grijze oogen schitterden, verliet zijn plaats achter het stuurwiel, wierp een blik op zijn horloge en begon toen langzaam, met de handen op den rug, voor den jngang heen en weer te loopen.

Eindelijk deed het verre fluiten van een locomotief hem het hoofd opheffen.

De trein uit het hooge noorden van Schotland was in aantocht.

Na enkele minuten schoof de lange trein het station binnen, en de reizigers kwamen naar buiten stroomen.

Onder hen bevond zich een jonge, krachtig gebouwde man met een rond, zacht gelaat en lichtblauwe oogen, die even rondkeek en toen haastig op den automobilist toestapte.

Het volgend oogenblik drukten de beide mannen elkander krachtig de hand, en keken zij elkaar diep in de oogen met een blik, die hun innige wederzijdsche vriendschap verried.

— Wat ben ik blij dat ik je weer terug heb, Charly, zeide de automobilist, en zijn stem trilde terwijl hij deze woorden sprak. Je bent echter nog een weinig bleek!

— O, dat heeft niets te beteekenen! riep de jonge man lachend uit. Ik gevoel mij even gezond als ik ooit geweest ben!

— Dat doet mij werkelijk genoegen. Dan is tenminste je nakuur van twee weken in het Schotsche bergland niet nutteloos geweest!

— En het schijnt dat ik er erg aan toe ben geweest. Is het niet? vroeg de jonge man ernstig.

— Ja, mijn jongen — de ziekte had je hevig aangestast en je hebt weken lang tusschen leven en dood gezweefd! De dokter vreesde zelfs een oogenblik dat je de crisis niet zoudt te boven komen, maar gelukkig heeft je sterk gestel het toch gewonnen. Maar laat ons nu spoedig instappen — je zult wel hongerig zijn.

— Ik moet bekennen dat de benglucht mijn eetlust op ongelooflijke wijze heeft geprikkeld, hernam de lange man lachend.

Toen liet hij zijn stem dalen en vroeg:

— Is alles hier goed gegaan? Vermoed niemand dat je John Raffles bent?

De Groote Onbekende — want hij was het — schudde ontkennend het hoofd.

— Zij zouden eerder geloofd hebben, de landeigenaars en de kasteelbezitters hier in den omtrek, dat de duivel in levenden lijve onder hen rond ging!

— Maar moet ik mij zelf niet vermommen? ging Charly voort. Ik vertoon nu het uiterlijk van Charly Brand, den secretaris van Lord William Aberdeen, en daar je thans niet in die rol optreedt, zou men wel eens combinaties kunnen maken, die niet zonder gevaar voor ons zijn.

Raffles haalde de schouders op.

— Daaromtrent behoef je geen vrees te koesteren. Ik zie niet in, waarom een der kleine grondbezitters hier in de streek geen vriend zou kunnen zijn van den particulieren secretaris van Lord William Aberdeen. Maar voor het overige — zij zullen je slechts weinig te zien krijgen!

— Ik kom dus niet bij je intrekken? vroeg Charly verbaasd.

— Dat wil zeggen — je komt wel degelijk bij mij wonen! Alleen niet in het huis dat ik hier gehoord heb.

— Heb je er dan twee?

— Juist!

— Daar wist ik niets van!

— Geen wonder, want dat hoort bij de verrassing waarover ik je geschreven heb. En vraag nu niet verder, want ik zou je toch niet kunnen antwoorden.

— Maar ik brand van nieuwsgierigheid!

— Zooveel te beter — dan heb ik des te meer succes van mijn kleine verrassing!

Onder het spreken waren de trouwe vrienden in de auto gestapt.

Raffles nam achter het stuurwiel plaats, terwijl Charly naast hem ging zitten.

De Groote Onbekende bracht den kleinen wagen in beweging, die snel het stadje uitreed en den tamelijk breeden weg insloeg die naar Flamborough Head voert.

Ter weerszijden van den weg, die op Zon- en feest-

dagen een der geliefkoosde wandelingen van de inwoners van Bridlington vormt, verheffen zich vrij veel uitspanningen en melkhuizen, omgeven door hoog geboomte.

Bij een dezer laatste uitspanningen, na een rit van ongeveer een half uur, liet Raffles de auto stilstaan.

— Stappen wij hier uit? vroeg Charly verbaasd.

— Zooals je ziet!

— Is dit soms je tweede huis?

— Neen, hier stallen wij alleen de auto, antwoordde Raffles glimlachend. Bedwing je ongeduld nog een weinig!

De auto werd ondergebracht in de groote rijwielenloods en de beide vrienden vertrokken weder.

De weg begon thans hoe langer hoe meer te stijgen.

Charly, die pas uit een zeer zware ziekte hersteld was, die hem bijna ten grave had dreigen te slepen, genoot met volle teugen van deze eerste wandeling in de heerlijke natuur aan de zijde van zijn vriend.

De weg kronkelde zich door een prachtig woud, dat geleidelijk overging in kreupelhout.

En bijna onverhoeds bereikten de beide wandelaars die in een druk gesprek met elkander waren verdiept geweest, het einde van de kaap.

Charly slaakte een kreet van verrukking.

Het uitzicht was dan ook overheerlijk.

Vlak voor zijn voeten strekte zich de blauwe oppervlakte van de Noordzee uit, op ongeveer honderd meter onder den top van de rots.

Rechts en links breidden zich prachtige bosschen uit en kon men een groot gedeelte van het graafschap York overzien.

In de verte schitterde het leien dak van Doberty Castle in het zonlicht.

Daaromheen groepeerden zich de andere bezittingen als de schapen om hun herder.

Op zee waren, op eenige mijlen uit de kust, de witte en bruine zeilen zichtbaar van de tjotters en andere visschersschuiten die bezig waren met de vischvangst.

Zwijgend bleef Charly het schouwspel eenige oogenblikken gade slaan.

Toen wendde hij zich tot Raffles en zeide aangedaan:

— Wat is het leven toch schoon.

— Dat is het, Charly — het is maar jammer dat wij menschen het steeds op allerlei manieren trachten te bederven! zeide Raffles op bitteren toon.

— Heb je hier veel goed kunnen doen?

— O, ja — armen zijn overal! Er was hier een ziekenhuis gebouwd voor minvermogenden, en het

kapitaal bleek bij lange niet toereikend — ik heb toen het ontbrekende maar bijbetaald! Maar ik zal je later wel nader van die kleinigheden op de hoogte brengen.

Charly drukte Raffles geroerd de hand.

— De kleinigheden, waarmee je reeds duizenden heb gelukkig gemaakt en duizenden anderen een menschwaardig bestaan hebt verschafft, geven je recht op hun eeuwige dankbaarheid, Edward!

— Nu, daarover zullen wij niet meer praten, zeide Raffles met een afwerend gebaar.

— Maar zeg eens, Edward — waarom heb je me eigenlijk hier gebracht? vroeg de jongeman nieuwsgierig. Het is hier heerlijk, maar ik moet eerlijk bekennen, dat mijn maag een weinig begint te knorren.

— Nog een weinig geduld, mijn jongen, wij gaan nu naar huis!

— Naar je huis? riep Charly verwonderd uit. Ik zie niets van dien aard.

— Het is ook niet te zien! zeide Raffles laconiek. Volg mij maar.

Raffles begon een smalle rotstrap af te dalen die naar het strand liep, als men tenminste dien naam kan geven aan een smalle strook zand van nauwelijks tien meter breedte die bij iederen vloed onder liep en die hier en daar met zware rotsblokken was bezaaid:

Na een klimpartij van ongeveer een kwartier hadden de beide vrienden dit strand bereikt.

De nieuwsgierigheid van Charly Brand nam voortdurend toe, daar hij zich volstrekt niet kon begrijpen waar zich op deze woeste plek het huis van zijn vriend kon bevinden.

Hij besloot echter niets meer te vragen, maar kalm af te wachten wat er zou geschieden, teneinde de verrassing voor Raffles niet te bederven.

Zonder links of rechts te zien liep Raffles voort.

Spoedig hadden de rotsen, die hoe langer hoe groter en woester werden, den top van de kap aan hun oogen onttrokken.

Het strand werd hoe langer hoe smaller en ten slotte bereikten zij een plek waar het nauwelijks een meter breed was en waar zij aan den voet stonden van een zeer hooge rots, waarvan de wand tamelijk ver over de zee uitstak, zoodat zelfs geen berggeit er tegen op had kunnen klauteren.

De kustlijn vormde hier een flauwe bocht, zoodat er een soort baai was ontstaan, die aan alle kanten door rotsen was ingesloten.

Raffles wierp een blik op zijn horloge en mompelde:

— Wij zijn juist op tijd!

— Waarvoor zijn wij op tijd? kon Charly niet nalaten te vragen.

— Dat zul je aanstonds wel zien!

Een oogenblik later strekte Raffles zijn arm uit in de richting van de zee en riep:

— Ziedaar maar eens!

— Een periscoop! riep Charly uit.

— Je hebt goede oogen, mijn jongen! Het is de periscoop van de „Dolfijn”.

— Heb je de duikboot hier laten komen? riep Charly uit.

— Ja Charly — ik had ons trouwe onderzeesche schip noodig!

— Waartoe als ik vragen mag?

— Ook dat zult je aanstonds zelf wel bemerken!

Intusschen was de periscoop ongeveer een meter boven water gekomen.

Zij draaide in alle richtingen en bleef ten slotte gekeerd naar de plek, waar de beide vrienden zich bevonden.

Raffles haalde zijn zakdoek te voorschijn en zwaaide hem driemaal door de lucht.

— Is Henderson aan boord? vroeg Charly.

— Wat een vraag! Zoover heb ik het nog niet gebracht dat ik mijn duikboot van den wal af in beweging kan brengen. Ik ben echter overtuigd dat dit slechts een kwestie van tijd is! Maar op dit oogenblik bevindt onze trouwe chauffeur zich aan boord van de „Dolfijn”.

Terwijl de beide vrienden spraken was de duikboot van den Grooten Onbekende snel boven water gekomen.

Zoodra het platte dak zichtbaar werd, opende zich een luik en verscheen eerst het hoofd, vervolgens het bovenlichaam van een zwaar gebouwd man die aanstonds met zijn arm begon te zwaaien toen hij de beide heeren op het strand herkende.

Hij verdween aanstonds weder en scheen iets op het dek te verrichten.

— Wat doet hij nu? vroeg Charly verwonderd.

— Hij zet de kleine vlet uit, mijn jongen.

— Hij komt dus aan land?

— Dat wil zeggen — hij komt alleen aan land om ons af te halen.

— Wij begeven ons dus aan boord?

— Je hebt het geraden.

Charly trok een tamelijk benauwd gezicht en bracht zijn hand naar de maagstreek.

— Wij gaan dus een groote reis maken? vroeg hij.

— Stel je gerust, mijn jongen, de reis duurt slechts

zeer kort, antwoordde Raffles lachend. Bovendien, je weet wel dat de „Dolfijn” altijd ruimschoots van een voorraad levensmiddelen is voorzien.

Charly begreep er zoo goed als niets van, maar hij nam zich nu stellig voor in het geheel geen vragen meer te doen.

Intusschen had de chauffeur van Lord William Aberdeen, de trouwe metgezel van den Grooten Onbekende, het vlot te water gelaten.

Het was een zeer licht opvouwbaar sloepje, van bamboe, linnen en gummi gemaakt, dat nauwelijks twintig kilo woog, maar niettemin op een niet te ruwe zee gemakkelijk drie menschen kon dragen.

Henderson stapte er in, greep de lichte riemen en roeide naar de kust.

— Ben je niet bang dat men ons zal zien? vroeg Charly.

— Dat is zoo goed als onmogelijk, mijn jongen. Ik heb deze plek speciaal uitgezocht. Men kan haar niet van de andere zijde naderen en de klip helt zoo ver voorover, dat iemand die zich daar boven bevindt ons hier niet kan zien.

— Maar de duikboot?

— Ook die niet, als zij niet geheel en al boven water komt, en als zij niet te ver uit de kust vaart! Dit is trouwens de eerste keer dat de „Dolfijn” bij klaarlichten dag boven water komt.

— Staat hier veel water?

— Juist genoeg om de duikboot geheel te kunnen onderdompelen.

— Is het niet gevaarlijk dat Henderson haar nu alleen laat? Zij drijft nu toch?

— Zij drijft, maar zij kan niet wegdrijven, want zij ligt voor anker.

Terwijl de beide mannen spraken had de sloep den korten afstand reeds bijna geheel afgelegd en de zware stem van Henderson riep over de golven:

— Welkom, mijnheer Brand. Ik ben blij dat gij weer geheel gezond zijt.

— En ik verheug mij, je steeds even sterk en opgewekt te zien, Henderson, riep Charly terug.

De vlet schuurde over het zand en Raffles greep den steven en riep:

— Stap in, Charly.

De jonge man nam plaats op een der smalle bankjes nadat hij den trouwen chauffeur hartelijk de hand had gedrukt.

Raffles sprong op zijn beurt in de vlet die aanstonds daarop van wal stak en door Hendersons krachtige armen weder naar de duikboot werd geroeid.

HOOFDSTUK VI.

Het huis op den bodem der zee.

Er waren slechts weinig slagen toe noodig om de vlet weder langs zij van de „Dolfijn” te brengen.

Een voor een sprongen de drie mannen aan dek.

Zonder hulp en zonder zich in te spannen trok Henderson het ranke vaartuigje weder aan boord.

— Spoedig het luik gesloten, Henderson, en naar huis! beval Raffles. Mijnheer Brand heeft grooten trek. Zijn ziekte heeft hem tot een waren smulpaap gemaakt.

— Tot uw dienst, Mylord, zeide Henderson.

Raffles en Charly daalden langs de smalle stalen ladder in het binnenste van de geheimzinnige duikboot af, een der geniaalste uitvindingen van Raffles, en die in vele opzichten aanmerkelijk afweek van het bestaande duikboottype.

Zij waren nauwelijks in de ruimte aangekomen waar de stuurinrichting was opgesteld of reeds hoorden zij het luik boven hun hoofd sluiten.

Henderson kwam op zijn beurt de ladder afdalen en nam zijn plaats in achter het kleine stuurwiel, met het gelaat gewend naar een ronden spiegel, die hem in staat stelde door een merkwaardig ingericht lezenstelsel te zien wat er zich voor de boot bevond, niet alleen op de oppervlakte maar ook daaronder.

De eigenlijke periscoop werd slechts zelden en dan nog alleen des nachts gebruikt.

Raffles had Charly glimlachend onder den arm genomen en hem door de smalle gang die midden door de duikboot liep, naar het salon gebracht, dat zich vooraan in het wonderlijke schip bevond.

— Ik begreep wel, dat je een weinig hongerig zoudt zijn, begon hij, en daarom heb ik Henderson last gegeven in afwachting van onze thuiskomst iets voor je gereed te maken.

— Dat stel ik zeer op prijs, Edward, want ik wil je eerlijk verklaren dat ik mij wat flauw gevoel.

— Ga dan aan tafel zitten en laat het je goed smaken.

— Eet je niet mee?

— Neen, ik zal alleen toezien, als je het goed vindt. Ik heb tamelijk goed ontbeten.

Zonder zich langer te laten nooden, zette Charly zich aan tafel, en tastte toe.

Een zacht gonzend geluid en een bijna onmerkbaar trilling waren de eenige aanwijzing, dat de „Dolfijn” de baai tusschen de rotsen verliet.

— Varen wij aan de oppervlakte? vroeg Charly.

— Neen, mijn jongen, dat zou veel te gevaarlijk zijn. Ik moet er niets van hebben dat men mij op de vingers ziet.

Van tijd tot tijd stond Raffles op en wierp een blik door een der kijkglazen van zeer sterk duimdik glas, waardoor hij de zee tot op verren afstand kon waarnemen.

Het elektrische licht dat in het salon brandde en dat door de beide groote kijkglazen naar buiten straalde verlichtte het zeewater tot op tamelijk verren afstand, en in deze lichtbundels kon men talloze scharen vissen zien, die verschrikt uiteenstoven bij de nadering in hun domein van het reusachtige monster met zijn twee gloeiende oogen.

— Nu ben ik gereed! riep Charly na eenigen tijd uit. Het heeft mij waarlijk goed gedaan.

— Kom dan naast mij staan — want over vijf minuten zijn wij thuis!

Charly wierp zijn vriend een vragenden blik toe.

— Leggen wij dan op een ander gedeelte van de kust weder aan?

— Wij zijn wel langs de kust gevaren, in Zuidelijke richting als je het weten wil, maar aanleggen doen wij niet!

— Maar waar is dan toch dat huis van je? riep Charly uit.

— Kom hier en zie! zeide Raffles kortaf.

Tegelijkertijd draaide hij een klein koperen wiel om, dat zich onder het bereik van zijn hand in een der zijwanden bevond en aanstonds werd de zee tot op kilometers afstand door een schitterend wit schijnsel verlicht.

Raffles had een zoeklicht van buitengewone sterkte in werking gebracht.

Charly was naast den Meester van dit wonderstuk komen staan en staarde met een gevoel dat bijna op schrik geleek, door een der kijkglazen.

Want op nauwelijks twee honderd meter afstand,

schril verlicht door het witte schijnsel, verhief zich een vreemdsoortig huis, glanzend als zuiver goud!

— Wat is dat? vroeg de jongeman op heeschen toon. Welk is dat vreemde voorwerp?

— Dat is mijn tweede huis, mijn jongen, antwoordde Raffles laconiek.

— Een huis op den bodem der zee?

— Zooals je zegt! Het is niet groot — maar het is dan toch een huis! Nog eenige minuten en je zult je zelf kunnen overtuigen!

Charly keek gespannen door het ronde glas.

Het wonderlijke huis geleeke in de groenachtige schemering, bovenaan verlicht door de schuin invallende stralen der zon, een sprookjespaleis.

Het was bijna zuiver vierkant met afgeronde hoeken. Het dak was geheel plat.

Aan de zijde vanwaar de duikboot naderde bevonden zich drie vrij groote ramen.

Een deur echter viel nergens te ontdekken.

De schittering van dit verwonderlijke gebouw werd hoe langer hoe grooter.

De „Dolfijn” matigde haar vaart aanzienlijk.

— Het is ongelooflijk! kon Charly eindelijk uitbrengen.

— Bevalt het je? vroeg Raffles glimlachend. Je zult aanstonds zien dat de meubilering nog lang niet voltooid is, want daartoe ontbrak de tijd. Toch is het huis reeds tamelijk wel bewoonbaar!

— En — wil je zeggen, dat je het zelf gebouwd hebt?

— Ja Charly — met behulp van Henderson!

— Maar waaruit bestaat het dan? Wat is die schitterende zelfstandigheid?

— Koper, mijn jongen, anders niet! Het huis bestaat uit koperen platen. Ongeveer veertig in getal en allen van juist denzelfden vorm, die ik bij een tiental buitenlandse fabrieken telkens onder een anderen naam heb besteld, te Hull heb laten afleveren en vandaar naar Diamant-Eiland heb vervoerd, waar ik het huis op een soort van helling alleen met de hulp van Henderson in elkaar heb gezet. Dat werk was in veertien dagen verricht!

— Maar hoe is het dan toch hier gekomen? riep Charly uit.

— Wel, dat ging tamelijk gemakkelijk! Het huis was hol, dus het dreef! Ik liet er zooveel water in loopen dat het slechts eenige decimeters boven de golven uitstak, nadat wij het te water hadden gelaten en daarna hebben wij het op een donkeren nacht zoover mogelijk hierheen gesleept.

— En toen het dag werd?

— Toen het dag werd hebben wij het, om niet te worden ontdekt, eenvoudig op den bodem der zee laten zinken door er nog wat water in te laten loopen!

— Het klikt als een sprookje! En wist je dan de plek terug te vinden waar het gezonken was?

— We hoefden niets terug te vinden, want wij zijn er vlak naast blijven liggen!

— De sleepboot was dus.....?

— Onze trouwe „Dolfijn”! Wij bleven er een geheel nacht liggen, en trokken den volgenden dag mijn huis verder! Je moet namelijk weten dat het op wielen staat!

— Het duizelt mij, riep Charly uit. En weerstond het huis den druk van het water?

— Met glans. De koperen platen zijn bijna een centimeter dik en van binnen versterkt met dwarsplaten. Vergeet bovendien niet dat de Noordzee nergens buitengewoon diep is, en dat wij dus hoofdzakelijk den zijdelingschen druk moeten weerstaan.

Terwijl de beide vrienden spraken was de „Dolfijn” recht op het huis afgestevend.

Zij lag nu bijna stil, op een tiental meters van wat men den voorgevel van het koperen huis zou kunnen noemen.

En nu pas zag Charly dat het huis in het midden een soort van overdekte doorgang vormde, die er uitzag als de doorvaart van een brug.

Voorzichtig manoeuvreerend bracht Henderson de „Dolfijn” voor dezen tunnel.

De duikboot schoof er langzaam in en lag eindelijk stil, na een kleinen schok.

— Wat doen wij nu? vroeg Charly, wiens verwondering nog steeds steeg.

— Nu rijzen wij totdat het luik aansluit tegen de onderzijde van mijn huis, antwoordde Raffles. Wij openen eerst het luik van de boot, daarop, daar juist boven, een tweede luik in den vloer van het huis en kunnen dan droogvoets binnenkomen! Door de stijfkracht van de boot wordt zij van zelf tegen de opening aangedrukt!

— Van alle verbazende dingen die ik ooit heb beleefd, riep Charly vol geestdrift uit, is dit wel de meest verbazingwekkende! Als je mij hebt willen verrassen, Edward, dan kun je er trotsch op zijn dat je volkomen geslaagd bent!

— Wacht nog maar eenige oogenblikken, mijn jongen en je verbazing zal nog wel toenemen.

De beide mannen waren nu naar de ruimte gegaan,

waar zich de stuurtoestellen bevonden en waar Henderson reeds doende was, het luik toe te maken.

De „Dolfijn” lag op dit oogenblik in een soort van schutsluis, zoo smal, dat het schip zich niet zijdelings bewegen kon, waardoor het mogelijk werd, de beide luiken, dat van het vaartuig en dat van het koperen huis, tegen elkander te laten aansluiten, zonder dat er een druppel water kon tusschen dringen.

Nadat het luik van de „Dolfijn” was weggeschoven, kon ook het tweede worden geopend.

En nu hadden de opvarenden van de duikboot niets anders te doen dan de stalen ladder te beklimmen, die hun in het binnenste van het huis op den bodem der zee bracht.

Raffles, die vooraan ging, draaide aanstonds den schakelaar van het electriche licht om en nu baadde het vertrek waarin zich de drie mannen bevonden in een zee van licht.

Het was niet groot, maar behagelijk ingericht, met een fraai Perzisch tapijt op den vloer, eenige schoone etsen aan de wanden, die met doek waren bespannen en niet veel, maar uitgezochte meubelen.

Ook een goed voorziene boekenkast ontbrak niet.

Op een oud-Hollandsche kist van eikenhout lag een eigenaardig gewaad, dat aanstonds de aandacht van Charly had getrokken.

Het was vervaardigd van groenachtige gummi, met linnen doorweven en dat nog glinsterde van de vochtigheid.

Het was geheel uit één stuk gemaakt en aan den hals bevond zich een smalle koperen ring, terwijl de zolen van de schoenen, die aan de broekspijpen bevestigd waren, uit dik vilt bestonden.

Charly nam het zonderlinge kleedingstuk in de handen en wierp Raffles een vragenden blik toe.

— Wat is dit? vroeg hij.

— Dat is een duikerpak van mijn eigen vinding, mijn jongen! De tegenwoordig nog steeds gebruikte pakken voor duikers bevielen mij in het geheel niet! Zij waren zeer zwaar, zij belemmerden de beweging en zij waren allesbehalve sierlijk! Ik wil volstrekt niet beweren, dat die laatste omstandigheid bij mij den doorslag gaf, maar toch vond ik het niet een van de geringste nadeelen! Ik zette mij aan het werk en slaagde er in een duikerspak te vervaardigen, dat tegelijkertijd sierlijk, licht, volkomen ondoordringbaar en gemakkelijk in het dragen is!

— Maar de helm? De luchtverversching?

— Die leverde natuurlijk de grootste moeilijkheid op! Ik maakte echter ten slotte een helm, die, hoewel

niet van koper, toch volkomen dicht en zeer sterk is. Hij omsluit het hoofd nauwkeurig en is van voren voorzien van groote kijkglazen van een bijzondere soort van glas, dat hoewel dik, toch volkomen doorzichtig is!

— En nu de luchtverversching?

— Ik neem lucht op mijn rug mee. Ook een mijner eigen vindingen, die echter geen aanspraak wil maken op oorspronkelijkheid. De lucht is samengeperst in een stalen cylinder, niet grooter dan een warmwaterkruik, die met een paar riemen op den rug wordt bevestigd, en waarvan een gewapende gummislang uitmondt in een voor het gelaat bevestigd mondstuk. Door een luchtsluis, zooals die ook gebruikt wordt bij werken in gewapend beton onder water, kan ik mijn huis op den zeebodem gemakkelijk verlaten, en, evenals kapitein Nemo van de „Nautilus”, wandelingen in mijn heerlijk domein maken!

— En hoelang kan men ademen met behulp van dien luchtcylinder?

— Er zijn twee soorten. — Voor korte uitstapjes gebruik ik een cylinder, die mij veroorlooft, anderhalf uur onder water te blijven, maar voor andere werkzaamheden, die geruimen tijd in beslag nemen, moet ik een wat grooteren cylinder gebruiken, die voor twee-een-half uur lucht bevat.

— Men moet er wel eenigszins uitzien als een soort groene duivel, in dat nauwsluitend duikerpak, met het hoofd in dien zonderlingen helm, waarin zich die monsterachtige oogen bevinden!

— Ja, ik kan mij voorstellen, dat zulk een verschijning onder lieden die er niet op rekenen, een zeer vreemden en schrikwekkenden indruk maakt! antwoordde Raffles, terwijl er een flauwe glimlach om zijn lippen verscheen.

— Zijn er meer van die duikerpakken in dit wonderlijke huis?

— Drie. Voor ieder van ons is er een, en wij hebben van alles om ze zelve te kunnen repareren. En kom nu mee, opdat ik je de inrichting laat zien. Wij bevinden ons nu juist boven de „Dolfijn”. Je ziet daarginder aan beide zijden een smalle trap, die naar de twee vertrekken leidt, waarvan er een aan iederen kant van den afgesloten invaarttunnel gelegen is. Zij zijn niet groot, maar zij zijn niet al te slecht ingericht. Ga maar eens mede!

De vrienden daalden een van de trappen af en bereikten nu een sierlijk gemeubelde slaapkamer, waarin twee gemakkelijke rustbedden stonden, en zelfs een door een gordijn afgesloten badkuip, die gemakkelijk met zeewater kon worden gevuld, hetwelk na gebruik

onder aanzienlijken druk weder buitenshuis werd gepompt.

Daartoe bevond zich boven in het koperen huis een volledige elektrische installatie.

De slaapkamer bezat slechts een raam, voorzien van dik, maar volmaakt helder glas.

Charly wierp een blik door deze ruit in het groenachtig schemerende water en keek vol verwondering naar de visschen, die met uitpuilende oogen naar binnen gluurden of met rappe bewegingen van hun zilver-schubbige lijven voorbij schoten.

— Hoe diep is het hier eigenlijk? vroeg hij toen.

— Twintig vademen!

— En hoe hoog is het huis?

— Zeven meter!

— Zoodat er ongeveer 18 meter water boven het dak staat?

— Juist!

— Het is verbazend! mompelde Charly, die nog altijd niet van zijn verrassing bekomen was.

— Als je alles gezien hebt, Charly, en je hebt je overtuigd, dat deze slaapkamer niet eens zoo kwaad is, dan zullen wij de eetzaal eens gaan bezichtigen!

De twee mannen bestegen de trap weder, staken het middelste vertrek schuins over en daalden langs de tweede trap weder omlaag, die naar een keurig ingerichte eetkamer voerde, waar een tafel, eenige gemakkelijke stoelen en een klein buffet stonden.

— Hier achter is de kombuis, zeide Raffles, die genoot van de verbazing van zijn metgezel. Alles wordt natuurlijk langs electrischen weg voorbereid, daar ik niet goed zou weten, waar ik met den rook van kachel of fornuis zou moeten blijven! Achter het vertrek, hetwelk wij zoeven verlaten hebben, is het verblijf van Henderson, en de voorraadkamer, waar wij voor een half jaar eetwaren kunnen opstapelen.

— Als het niet te afgezaagd klonk, Edward, zou ik zeggen: ik ben sprakeloos! riep Charly uit.

Hij trad op het eenige venster toe en keek naar het gewemel der visschen in het groenachtig lichtende water.

Toen vroeg hij eensklaps:

— Wat is dat ginds voor een donkere massa, die ik vaag kan onderscheiden?

— De kust, mijn jongen! Het koperen huis staat op vijftig meter afstand van den voet der Engelsche bazaltrotsen!

Hij raadpleegde zijn horloge en zeide toen:

— Het is bijna twee uren geleden, dat je gegeten hebt. Gevoel je je sterk genoeg?

— Volmaakt sterk!

— Dan zullen wij aanstonds een wandeling maken, die je de tweede verrassing zal brengen!

— Ik verlang niets liever!

— Kom dan mede!

De trap werd opnieuw bestegen en in het groota middenvertrek opende Raffles de deur van een klein hokje, dat er uitzag als een groote kast en geheel van staal vervaardigd was. Op den bodem was een rond luik te zien, met stevige vleugelmoeren bevestigd.

— Dit is de schutsluis! legde Raffles uit. En nu zullen wij de duikerpakken eens aantrekken.

De beide mannen ontteden zich van al hun bovenkleeding en van hun schoenen en trokken daarop, door Henderson geholpen, de gummipakken aan, die hun als een tricot bekleedden.

Alvorens hij zijn helm opzette, zeide Raffles:

— Van spreken komt nu natuurlijk niets meer! Wij zullen ons dus van onze geheime vingertaal moeten bedienen!

Plaats nu het uiteinde van de luchtbuis voor je mond en zet je helm op.

Charly gehoorzaamde.

Hij bemerkte dat hij zich in zijn duikerpak met het grootste gemak bewegen kon, en de helm met een paar vlugge handgrepen kon afzetten en weder bevestigen.

Het ademen veroorzaakte niet de minste moeite.

Ten slotte gaf Raffles hem een paar voorwerpen, die er uitzagen als handboeien, met looden kogels rondom bezwaard, en beduide hem, dat hij deze gewichten met riempjes om zijn enkels moest bevestigen.

Zij zouden de looden zolen onder de zware schoenen der duikers vervangen.

Aldus uitgerust, wuifden de twee vrienden Henderson vaarwel toe, en begaven zich naar het stalen kamertje, maar niet dan nadat beiden zich voorzien hadden van een zeer krachtige elektrische lamp, die aan een haak op hun borst kon worden gehangen, en een sterk mes in een lederen scheede.

Het ronde luik in den bodem werd losgemaakt, en de twee mannen daalden een voor een langs een smal stalen laddertje af in een onder het hokje gelegen ruimte, eveneens van staal vervaardigd. Vervolgens, nadat het luik weder was dichtgemaakt, draaide Raffles een klein handwiel om, en met een dikke straal drong het zeewater onder in de schutruimte binnen.

Het water steeg snel, bereikte hun knieën, hun dijen, hun borst en steeg ten slotte tot boven hun hoofd.

Even gevoelde Charly een benauwde gewaarwording, toen hij het water de glazen oogen van zijn helm

zag omspoelen, maar dit gevoel week spoedig, toen hij de hand van Raffles de zijne voelde omvatten.

Deze opende nu zonder moeite de stalen deur van de sluis, daar de druk van het water thans buiten en binnen het schuthokje gelijk was, en de twee mannen daalden langs een trap naar den bodem der zee af.

Hier heerschte een mystieke, zacht-groene schemering, maar boven hun hoofden was het water als een zee van diamant en vloeibaar goud, beschenen als het werd door de stralen der zon, die het ook op eenige meters diepte konden verlichten.

Raffles ontstak zijn lantaren en Charly volgde zijn voorbeeld.

Bij het licht der twee krachtige lampen konden zij zeer goed alles tot op ruim twintig meters afstand onderscheiden.

De bodem rees geleidelijk en voor zich zag Charly de sombere massa der bazaltrotsen opdoemen.

Zij vorderden tamelijk snel over het gladde zand.

Honderden visschen stoven verschrikt voor hen uit.

Ten slotte stonden zij aan den voet van de rotsen.

Raffles hief zijn lamp op, en wenkte Charly, hem te volgen.

Een soort pad, vol kronkelingen, maar steeds stijgend, voerde langs den donkeren rotswand omhoog.

Hier en daar gaapte de ingang van een hol, waaruit venijnig loerende oogen van groote krabben de beide indringers aanstaarden.

Charly had aanvankelijk eenigen last ondervonden van oorsuizen, maar ook dit gevoel ging spoedig over, en hij volgde Raffles op den voet, langs het steeds hooger klimmende rotspad.

Na ongeveer een kwartier stond Raffles stil voor een groote, ronde opening in den rotswand.

Het volgend oogenblik trad hij er binnen, na Charly door de glazen in den helm een bemoedigenden blik te hebben toegeworpen.

Het licht der lantarens weerkatste thans op de glinsterende wanden van een natuurlijke tunnel, bijna zuiver rond, en waarvan de doorsnede wisselde van twee meter tot nauwelijks één, zoodat de beide mannen slechts kruipend konden voortkomen.

Zij moesten dan zeer langzaam gaan, uit vrees, dat hun lamp mocht breken.

Deze tocht door de tunnel duurde ongeveer een half uur.

Toen stond Raffles stil, en wenkte Charly naderbij.

— Waar zijn wij hier? vroeg de jonge man in de vinger-taal.

— Dat zul je aanstonds zien! antwoordde Raffles op dezelfde wijze. Let goed op hetgeen ik doe, want een misstap zou thans zeer ernstige gevolgen kunnen hebben! Wij staan nu namelijk voor een loodrechte schacht, en zouden zeker tien meter diep vallen, tot wij den bodem van die schacht bereikt hadden — die wij dan niet meer zouden kunnen verlaten! Kijk eens naar boven!

Hij hief zijn lamp boven zijn hoofd en Charly wierp een blik omhoog.

Hij zag iets glinsteren, en keek nauwkeuriger toe.

Het glinsterende voorwerp was het ondereinde van een ijzeren ladder, die in den wand van een blijkbaar loodrecht stijgenden put was geklonken.

Charly zag, hoe Raffles de onderste sport van die ladder greep, en er zich tegenop trok, totdat hij zijn voet er op kon plaatsen.

De jonge man bevestigde zijn lamp aan den haak en volgde Raffles.

Deze was reeds voorzichtig omhoog geklauterd, en Charly zag het regelmatig bewegen zijner voeten, die telkens een sport hooger stegen.

Toen hield Raffles opnieuw stil.

Charly keek op.

Raffles hield zich met een hand aan een sport van de ladder vast en seinde met de vingers van de vrije hand:

— Doof je lamp, en ga op den tast verder! Het zijn nog ongeveer tien sporten!

Charly volgde het bevel op.

Het volgende oogenblik was de put in diepe duisternis gehuld.

Voorzichtig tastend ging Charly verder.

Tot zijn verbazing kwam het hem voor, dat er langzamerhand een zeer zwakke schemering in het water doordrong, die sterker werd, naarmate hij hooger steeg.

Maar zijn verwondering nam nog toe, toen hij eensklaps tot de ontdekking kwam, dat zijn hoofd boven het water uitstak!

En op zijn hoofd volgde zijn lichaam en ten slotte zijn beenen!

Niet zonder moeite trok hij zijn met lood bezwaarde voeten naar zich toe, waarvan hij het gewicht thans wel degelijk gevoelde, nu hij zich niet meer in het water bevond, toen hij tot zijn onuitsprekelijke verbazing de zachte stem van Raffles hoorde, die op vroolijken toon zeide:

— Laat mij je welkom heeten in den kelder van Doverly Castle, waarde Charly!

HOOFDSTUK VII.

Sullivan op het oorlogspad.

James Sullivan liep met de armen op den rug in het groote park, hetwelk Doberty Castle van alle zijden omsloot.

Hij was blijkbaar in diepe gedachten verzonken en zijn hoofd was naar den grond gewend, als zocht hij daar een oplossing van het raadsel, dat hem sedert het gebeurde van den vorigen nacht rust noch duur liet.

Nu en dan liet hij een ontevreden gebrom hooren, en schudde hij met een bruuske beweging het hoofd.

— De inbreker is geen visch of een zehond, zeide de oude heer! zeide hij halffluid, alsof hij tegen een onzichtbaren collega sprak. Dat is nog zoo zeker niet! Voor den duivel — wij zijn toch niet allen gek! Wij zien en hooren toch! Er bestaan toch geen spoken meer! De dief is in den kelder verdwenen — dat staat vast! Hij was er niet, toen wij dien kelder zeer zorgvuldig onderzochten, en dus moet hij door den put verdwenen zijn! Maar hoe? Dat is het groote, het bijna onoplosbare raadsel!

Hij schopte nijdig een keisteentje voor zich uit en vervolgde toen zijn alleenspraak:

— In dien put stond water. Waar denken wij aanstonds aan, als wij het woord water in deze buurt uitspreken? Aan de rivier of aan de zee! Wat de zee betreft... wacht eens even! zoo viel hij zich zelf in de reden, terwijl hij zich voor het voorhoofd sloeg. Die seinen! Die groene lichten op zee — eergisterenavond! Zouden die soms in verband hebben gestaan met wat er op het slot geschied is? Het waren geen gewone marine-seinen, anders zou ik ze wel herkend hebben! Morse-teekens waren het ook niet. Neen, het moeten geheime seinen zijn geweest die van een of ander schip af naar een plek aan de kust werden gegeven!

Hij liep eenigen tijd in gedachten voort en begon toen opnieuw:

— Die mijnheer Wilkie bevalt mij geenszins! Uit het onderzoek dat ik door Cower en Carlisle heb laten instellen blijkt mij alleen maar, dat de man hier in de streek een volkomen vreemdeling is, dat hij hier nog niet lang woont en dat hij zijn huis reeds weder verkocht heeft. Dat noem ik verdacht! En ik zal zoo vrij zijn, dien mijnheer Wilkie eens in het oog te houden!

Plotseling bleef hij midden op het pad stilstaan.

— Maar dat is waar ook! riep hij uit. Laten wij eens aannemen dat hier werkelijk de Groote Onbekende in het spel is! Dan zou ik mij reeds een goede troef hebben laten ontfutselen, want Wilkie weet dat Sullivan hier is! Hij zal dus op zijn hoede zijn. Nu, dan zal ik eveneens op mijn hoede zijn, dat is alles! Wij zullen de duisternis afwachten en eens zien wat onze vriend doet! Als ik mij niet vergis is hij voor hedenavond te dineeren gevraagd! Ik zal aanstonds de zaak met graaf Doberty regelen!

Sullivan keerde op zijn schreden terug en liep op het groote hek toe.

In de verte zag hij Cower en Carlisle aankomen.

Zij liepen met gebogen hoofd en schenen volstrekt geen haast te hebben hun Londenschen collega te ontmoeten.

Maar eindelijk stonden zij toch tegenover elkaar.

— Hebt gij iets ontdekt? vroeg Sullivan haastig.

— Niets, waarde collega! antwoordde Carlisle.

— Zijn de telegrammen verzonden naar alle hoofdbureaux van politie en hebt gij alle helers en opkoopeis hier in de buurt in het oog laten houden?

— Dat spreekt van zelf! Het heeft echter volstrekt geen resultaat opgeleverd.

Sullivan stiet een korten vloek uit.

— Het wordt mij hoe langer hoe duidelijker dat hij het geweest is, bromde hij. Als er niet het geringste spoor van een inbraak te bespeuren valt dan kunt gij tien tegen een verwedden dat de Groote Onbekende er achter zit!

— Wat zegt gij, waarde collega? vroeg Cower.

— Niets, mijn waarde — ik bromde iets voor me heen.

— Nog een vraag: Hebt gij ook het huis van mijnheer Wilkie in het oog laten houden?

— Natuurlijk, dat hadt gij ons toch verzocht!

— En is hij thuis geweest in den afgelopen nacht, vroeg Sullivan, terwijl hij de beide detectives ieder bij den arm greep en hen beurtelings vol verwachting aanzag.

— Dat is wel waarschijnlijk, want de bediende zegt dat zijn meester zich reeds om half elf naar zijn slaapkamer heeft begeven.

Sullivan beet zich op de lippen.

Als dat zoo was, dan stortte het geheele gebouw van zijn vermoedens in een!

Hij vroeg echter verder:

— Heeft de bediende zich toen ook ter ruste be-
geven?

— Ja, een kwartier later, naar hij zegt.

— Gij hebt toch uw vragen hoop ik zoodanig inge-
zet, dat deze man geen wantrouwen kon koesteren en
niet aanstonds alles aan zijn meester heeft overge-
bracht? vroeg Sullivan op verschrikten toon.

— Weest daar niet bevreesd voor, collega, antwoord-
de Carlisle verontwaardigd. Zoo dom zijn wij niet!

— Was die bediende daar al lang in dienst?

— Neen, pas een paar weken. Even lang als mijn-
heer Wilkie op Sunsed Hall woont.

— Is dat huis hier ver vandaan?

— Een half uur loopens ongeveer.

— Dan zullen wij dien kant eens uitloopen en gij
moet mij wijzen waar het ligt!

— Gaarne, collega!

De drie heeren liepen het park uit en volgden toen
den weg die naar Bridlington voerde.

Na ongeveer twintig minuten loopens stonden beide
detectives uit de kleine havenplaats stil.

Cower wees met uitgestreken arm naar een klein
landhuis, dat op den top van een lagen heuvel stond
en zeide:

— Dat is Sunset Hall!

— Mooi! Laat ons dan een weinig ter zijde gaan,
onder het geboomte!

Eenigszins verbaasd voldeden de beide detectives
aan dit verzoek.

Sullivan haalde een sterk vergrootenden kijker uit
zijn zak en richtte dien door het loof heen op de villa.
Geruimen tijd bleef bij bewegingloos staan.

Toen wendde hij zich tot Cower en zeide:

— Het huis heeft een smalle veranda, die op palen
rust en die bijna om het geheele gebouw heen loopt.
Weet gij ook of de slaapkamers zich op de bovenver-
dieping bevinden?

— Dat geloof ik haast wel, antwoordde de ge-
vraagde.

— Wel, dan zou hij eenvoudig over de leuning
van het balkon hebben kunnen klimmen om zich langs
een van die palen naar beneden te laten zakken, zijn
daad te plegen en op dezelfde wijze zijn huis weer bin-
nen te gaan, zonder dat een van de bedienden het
merkt! bromde Sullivan voort.

Nog geruimen tijd bleef hij door den kijker het huis
bespieden.

Toen liet hij den kijker weder in zijn zak glijden en
wendde zich om.

— Het lijkt wel het kasteel van de Schoone Slaap-
ster! bromde hij. Ik zie in het geheel geen beweging!
Nu, wij zullen wel zien wat het is! Laat ons nu maar
teruggaan — ik heb met den graaf te spreken!

De drie politiebeambten keerden weder op hun schre-
den terug.

Toen zij voor het groote terras waren aangekomen,
zeide Sullivan:

— Gij zult mij een genoegen doen, heeren, als gij
de gangen van dien mijnheer Wilkie zoo goed mogelijk
nagaat zonder dat het opvalt, want het is volstrekt
noodzakelijk dat hij geen argwaan koestert. Ik zal mij
zelf zoodanig vermommen, dat hij mij wel niet zal her-
kennen! En nu zullen wij afscheid nemen!

Als gij mij iets te berichten hebt kunt gij mij vinden
in de „Roode Leeuw” aan den weg naar Bridlington.

De dag verliep zonder dat er zich iets bijzonders
voordeed.

Aan het diner op Doberty Castle waren verscheiden
gasten genoodigd, waaronder ook de heer Wilkie, die
zich volstrekt niet bewust scheen te zijn van het net het-
welk de Londensche detectives om hem heen spannen.

Men brak pas op toen de duisternis reeds lang was
ingevallen.

Omstreeks tien uur in den avond maakte zich uit de
schaduw van een klein boschje aan den weg naar de
zee een gedaante los.

Het was James Sullivan!

Hij had zich als bedelaar vermommen en zelfs aan het
scherpe oog van John Raffles zou het moeilijk zijn hem
te herkennen.

Hij had Wilkie voor zich uit zien loopen en volgde
hem nu met sluipende schreden.

— Onze vriend schijnt in ieder geval niet direkt naar
zijn huis terug te keeren, mompde Sullivan. Wij zullen
eens zien waar hij heen gaat!

De heer Wilkie, die niets bemerkte had van zijn vol-
ger, liep met langzame schreden, de handen op den
rug gevouwen, voort.

Sullivan zorgde er voor zooveel mogelijk in de scha-
duw te blijven van de groote boomen langs den weg,
want de maan stond helder aan den hemel.

Nu en dan stond Wilkie stil, en wendde het hoofd
om.

Maar Sullivan was een te sluwe vos om zich te laten verrassen.

Hij liep op het gras naast den weg, hield den man die voor hem liep goed in het oog en stond onmiddellijk stil of verborg zich achter een boom als hij Wilkie zag stilstaan.

Deze achtervolging duurde ongeveer een half uur.

Eindelijk bereikte Wilkie den top van den hoogen heuvel, die hier ter plaatse in zee afdaalde.

Daar stond hij stil.

Sullivan sloop zoo dicht naderbij als hij durfde.

En hij stond daar nog nauwelijks tien minuten ineen gedoken als een tijger die zijn prooi gaat bespringen, toen hij eensklaps op zee dezelfde groene lichten zag schitteren, die hem eenige avonden te voren zoo zeer verrast hadden.

Hij kwam nog iets naderbij en zag nu dat Wilkie terugseinde met behulp van een sterke elektrische zaklantaarn.

— Ik heb het wel gedacht, bromde de detective voor zich heen.

Hij tastte naar zijn zak en overtuigde zich dat zijn revolver op de goede plaats zat.

— Het beste is dat ik hem maar aanstonds overval, mompelde hij. Ik zal zoo dicht mogelijk naderbij sluipen en dan zal mijn revolver de rest wel doen. Als hij zich niets te verwijten heeft zal ik dat spoedig genoeg aan zijn houding zien. In ieder geval zal hij mij naar het politiebureau moeten volgen.

Voorzichtig sloop hij naderbij.

Maar toen hij de plek bereikt had waar hij zooeven nog Wilkie had zien staan, kon hij slechts met moeite een kreet van teleurstelling en verwondering onderdrukken.

De eenzame wandelaar was verdwenen alsof hij door den grond gezonken was,

— Daar speelt de duivel mee, bromde Sullivan. Er is toch maar een weg, en hij had mij dus moeten passeeren.

Hij liep voorzichtig naar den rand van de rots, wierp zich voorover en keek naar beneden.

Maar hoe hij ook tuurde — hij kon volstrekt niets ontwaren.

Alleen meende hij, gedempt door den afstand, het klinken van voetstappen op de naakte rotsen te hooren.

Woedend balde hij de vuisten.

Hij begreep wel dat het onbegonnen werk zou zijn in deze hem volkomen onbekende streek een onderzoek in te stellen.

Hij zou gevaar loopen een misstap te doen en in zee te storten.

— Nu, er is nog niets verloren, troostte hij zich zelf. Hij heeft mij gelukkig niet gezien of gehoord, en ik laat hem morgen in de val loopen of mijn naam is geen Sullivan.

En met deze troostrijke gedachten sloeg Sullivan den terugweg weder in.

HOOFDSTUK VIII.

De ontkenning.

Den volgenden dag was er een tuinpartij op Doberty Castle.

Er waren een vijftigtal gasten genoodigd, die volstrekt niet vermoedden dat zij slechts figuranten waren in het treurspel, hetwelk de beroemde Londensche detective Sullivan hier dacht op te voeren en waarvan hij zelf en John Raffles, de Grootte Onbekende de hoofdpersonen zouden zijn.

Graaf Doberty zelf was tamelijk zenuwachtig.

Sullivan had hem in vertrouwen genomen, maar het had hem vrij wat moeite gekost den ouden edelman te overtuigen dat er met den heer Wilkie iets niet in den haak was.

Ook Douglas was in het komplot betrokken.

Ofschoon Sullivan het nooit zou hebben willen be-

kennen, gevoelde hij zich zelf ook niet op zijn gemak.

Het bleef toch altijd mogelijk dat Wilkie inderdaad iets gemerkt had en reeds van het tooneel was verdwenen!

Maar gelukkig voor hem bleek deze vrees ijdel te zijn geweest.

Want de heer Wilkie kwam, zelf zijn kleine auto besturend, aanrijden.

Misschien viel er iets te lezen op het gelaat van zijn gastheer, want er vloog eensklaps een donkere wolk over het gelaat van Wilkie, die echter spoedig weder verdween.

Hij wierp een blik om zich heen, monsterde de gasten eens die om hem heen stonden, totdat zijn blik eindelijk gevestigd bleef op een ouden heer met zilverwit

haar, die op een stok leunde en op dat oogenblik in gesprek was met de vrouw des huizes.

Er verscheen een glimlach op zijn gelaat, die echter spoedig weder verdween.

Toen scheen hij iets van zich af te schudden, en wendde hij zich met een vriendelijke opmerking tot de dochter des huizes.

Men bevond zich op dat oogenblik in de groote tuinzaal.

De grijsaard met het zilverwitte haar scheen nu zijn gesprek geëindigd te hebben en kwam regelrecht op Wilkie toegestrompeld.

Met krakende stem vroeg hij:

— Mag ik het genoeg hebben mij aan u voor te stellen?

— Ik geloof niet dat dit meer noodig is, mijn waarde heer, kwam Wilkie kalm. De witte pruik die gij daar draagt is zeker fraai genoeg gemaakt, maar gij schijnt haar wat al te haastig te hebben opgezet! Ik denk dat gij mijnheer James Sullivan uit Londen zijt, die hier is gekomen om met de politie van Bridlington te zoeken naar de bedrijvers van de inbraken die in de laatste weken deze streek zoo zeer hebben geteisterd! Is het niet zoo?

Hartelijk lachend had Wilkie onder het spreken zijn hand op den schouder van den gewaanden grijsaard gelegd en nu rukte hij met een snelle beweging hem de pruik van het hoofd.

Er steeg een kreet van verbazing en schrik op.

De agenten kwamen toesnellen, zonder in de versterke te vermoeden, dat hier een tweegevecht tusschen doods vijanden werd gestreden!

Sullivan wierp zijn stok weg en richtte zich overeind.

Zelfs onder de schminklaag die zijn gelaat bedekte, was zijn bleekheid duidelijk waarneembaar.

Met gebalde vuisten stond hij voor Wilkie, van wiens krachtig geteekend gelaat de lach nog niet geweken was.

Zijn stem klonk heersch toen hij zeide:

— Wij zullen de comédie niet langer voortzetten, John Raffles. Gij zijt mijn arrestant!

Wilkie deed een stap achteruit.

Thans waren zijn wenkbrauwen gefronst en de lach was van zijn gelaat verdwenen.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij op ijskoude toon.

— Dat moet beteekenen, dat uw spel verloren is! Gij zijt gisteravond wat al te onvoorzichtig geweest, mijn waarde! Men heeft u gevolgd!

De Grootte Onbekende beet zich op de lippen.

Hij wierp een snellen blik om zich heen, als om het getal zijner vijanden te overzien.

Naast Sullivan had hij het gelaat van de twee detectives uit Bridlington zien opdoemen — rechts van hem stond de inspecteur Gray met zijn hand in zijn zak, die wel wat meer zou bevatten dan alleen zijn beurs, en achter hem had Douglas postgevat, wiens houding niet den minsten twijfel liet of hij zou zich aanstonds op den gewaanden grondbezitter werpen, zodra deze aanstalten zou maken om te vluchten.

Raffles kruiste dus kalm de handen over elkaar en zeide spottend:

— Gij zegt dus dat ik John Raffles ben, wiens naam ik trouwens wel eens meer gehoord heb, dan zult gij wel zoo goed zijn dat te bewijzen!

— Dat zal ik zeker niet nalaten! hernam Sullivan uit de hoogte. Voor het oogenblik zult gij mij wel eens willen zeggen wat de seinen beteekenen, welke gij gisteravond gewisseld hebt met een schip op zee!

— O, een onschuldige tijdpassering! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Ei? en uw wandeling langs de rotsen, in plaats van naar Sunset Hall — was dat ook een tijdpassering?

— Maar mijn waarde heer — daarheen wilde ik liever niet terugkeeren want de nieuwe eigenaar heeft het reeds betrokken. Hij heeft zelfs mijn bediende overgenomen — die arme jongen zal mij wel erg missen!

— Gij hebt uw huis verkocht? riep Sullivan uit. Dat pleit ook al tegen u! Daarvan zullen wij ons trouwens aanstonds overtuigen. Houdt hem in het oog, mannen!

Dit laatste bevel gold de detectives en den inspecteur van politie.

Daarop begaf Sullivan zich snel naar de telefoon, bladerde even in den gids en riep toen toornig en tevens triomfantelijk:

— Uw naam staat niet in den telefoongids!

— Gij moet onder Sunset Hall zoeken, waarde heer Sullivan! Ik wil u trouwens het nummer wel zeggen — het is 207!

Sullivan noemde het nummer.

En daarop klonk een reeks afgebroken zinnen:

— Gij spreekt met detective Sullivan van Scotland Yard! — Wie is daar? — De bediende van mr. Wilkie? — Laat ik u dan zeggen dat er een zware verdenking op hem rust, en dat wij hem voorloopig in arrest moeten houden. — Het huis is verkocht zegt mr. Wilkie. — Weet gij of dat zoo is? — Zoo, dat dacht ik wel! — Vraag dan of uw nieuwe meester zoo spoedig mogelijk hier wil komen om mij persoonlijk den ver-

koop te bevestigen! — Mr. Wilkie blijft hier op het kasteel gevangen, tot dat er een grondig onderzoek is ingesteld!

Sullivan hing het toestel weder aan den haak.

Hij had met den rug naar Raffles toegestaan en daarom het nauwelijks verborgen lachje van zegepraal niet gezien, hetwelk een oogenblik op diens gelaat verschenen was.

Nu wendde hij zich weder tot zijn gevangene en zeide:

— Als gij het huis werkelijk zoo spoedig weder verkocht hebt, is dat een bewijs te meer voor uw slechte bedoelingen!

Raffles haalde de schouders op.

— Gij zijt niet goed wijs! zeide hij. Gij moet wel weten wat gij doet!

— Ik houd mij volkomen aan de letter van de wet, hernam Sullivan!

Gij blijft hier! Ik heb al een aardig plaatsje voor u uitgezocht! Een plaatsje dat gij waarschijnlijk wel goed kent! Als het onderzoek hier geëindigd is, wordt gij aanstonds naar Londen overgebracht, het groote tooneel uwer werkzaamheden!

Raffles haalde onverschillig de schouders op.

— Gij praat wartaal! zeide hij. Ik hoop voor u dat dit alles goed zal afloopen!

De gasten hadden met stijgende verbazing en schrik naar dit gesprek geluisterd.

Wat den ouden graaf betreft, hij was geheel en al overstuur!

Het leek hem volkomen ongelooft dat mr. Wilkie inderdaad de man zou zijn, die hem van zijn schatten had beroofd.

En toch was de houding van Sullivan zoo beslist, dat hij niet durfde twijfelen.

Sullivan had eenige woorden op fluisterenden toon gewisseld met inspecteur Gray en beval nu:

— Doorzoek zijn zakken en neemt hem alles af!

De detectives schenen te aarzelen.

— Het is op mijn verantwoording, voegde Sullivan er op luiden toon aan toe.

Maar Raffles was een stap achteruit getreden.

— Ik zou u raden, mij van het lijf te blijven, riep hij op dreigenden toon. Ik zal mij zelf wel van alles ontdoen!

Snel haalde hij zijn portefeuille, zijn porte-monnaie, zijn zakmes, een kleine revolver, een zilveren sigarettenkoker en nog eenige andere voorwerpen te voorschijn, welke hij op de kleine tafel deponeerde.

— Boeit hem! beval Sullivan kortaf, nadat hij de

portefeuille geopend en doorzocht had. Ik ben nu zeker van mijn zaak!

— In gezelschap van al de menschen? riep Raffles uit, terwijl hij op vreeselijke wijze verbleekte.

— Dacht gij soms dat ik consideratie met u zou gebruiken? schreeuwde Sullivan woedend.

— Maar als gij u eens vergiste, mijnheer Sullivan! liet zich de klagende stem van Helen Doberty hooren, die met een angstig gezichtje het geheele tooneel had gevolgd.

— Als ik mij vergis, miss, — dan zou mij dat leed doen voor mijnheer Wilkie en ik zou hem later zeker mijn verontschuldigen aanbieden! Maar ik ben nu wel zeker van mijn zaak! Doet uw plicht, mannen!

De twee detectives traden op Raffles toe, die hun uit eigen beweging de polsen had toegestoken.

Het was nu werkelijk verschrikkelijk om aan te zien!

Met de boeien om zijn polsen geklemd trad hij dicht op Sullivan toe en zeide op gesmoorden toon, terwijl zijn grijze oogen vonken schoten:

— Wilkie of Raffles — ik zal u deze laaghartige belediging, mij aangedaan ten aanschouwe van een groot aantal dames en heeren, nooit vergeven! Gij zijt geen gentleman!

En na deze woorden met de grootste minachtig te hebben uitgesproken, trad Raffles weder terug en bewaarde een stilzwijgen, dat hij niet meer zou verbreken.

Sullivan was een oogenblik teruggedeinsd, maar hij herstelde zich spoedig.

— Breng hem weg, zeide hij kortaf. Ik zal u den weg wel wijzen.

Met Raffles in hun midden verlieten de detectives, gevolgd door inspecteur Gray, den ouden graaf en Douglas de zaal, waar zij de gasten in de grootste consternatie achterlieten, kakelend en snaterend als een troep eenden.

Snel begaf het kleine troepje zich naar de vestibule en trad de gang binnen die naar den toren voerde, bijgelicht door de lantarens der detectives.

Raffles dacht er geen oogenblik aan, een poging tot vluchten te ondernemen.

Hij wist maar al te goed, dat hij aanstonds weder zou worden ingehaald.

Aan het eind van de gang opende de graaf de deur.

Allen traden binnen en de deur viel weder achter hen dicht.

Sullivan liep nog steeds vooraan.

Hij hield pas op, toen het troepje den kelder met den put in het midden had bereikt.

Toen trad hij op Raffles toe, zag hem vlak in het gelaat en zeide:

— Hier zult gij blijven, tot ik inlichtingen omtrent uw verblijf in deze streek en omtrent uw persoon heb ingewonnen. Daarmede zullen wel eenige uren verstrijken. Ik weet niet, of gij dezen put kent — maar ik denk het wel. Hoe het zij, ik waag het er op, u hier te laten. Ik wil wel eens zien, of gij werkelijk over bovonna tuurlijke machten beschikt. Gij zult het mij echter niet euvel duiden, dat ik een der bedienden op wacht zet bij het venster. Gij zijt weliswaar stevig geboeid, maar ik moet u ter eere nageven, dat gij vroeger ook wel eens zijt ontkomen, ofschoon men u in de boeien had gesloten.

Raffles gaf geen antwoord.

Hij vergenoegde er zich mede, Sullivan een koelen, verachtelijken blik toe te werpen, die het bloed van den Londenschen detective aan het koken bracht.

Hij wist zich echter te beheerschen en vroeg:

— Wat hebt gij met de gestolen voorwerpen gedaan! Raffles antwoordde niet.

— Gij weigert te zeggen, waar gij de juweelen hebt gelaten?

Geen antwoord.

— Het is goed, riep Sullivan woedend. Wij zullen ze ook wel zonder uw hulp weten op te sporen. Komt, heeren, wij zullen den heer John Raffles gelegenheid geven, na te denken over de vraag, of hij bij zijn stilzwijgen wil blijven volharden. Tot ziens, mijnheer Wilkie.

De politiebeambten en de graaf en zijn zoon verwijderden zich.

Het licht ging met hen.....

En Raffles bleef in bijna volkomen duisternis achter, geboeid en machteloos.

Sullivan zocht dadelijk een der jongste bedienden uit, een krachtigen knaap, en zette dien op post bij het venster, behoorende bij den kelder, ofschoon hij dit bijna een belachelijken voorzorgsmaatregel achtte.

Er was immers geen kwestie van, dat de geboeide man, wiens zakken geledigd waren, thans op eenige wijze zou kunnen ontkomen.

Juist toen Sullivan weder het gebouw wilde binnen gaan, kwam de bediende van den heer Wilkie hijgend aanloopen.

— Wie is die man? vroeg Sullivan aan Cower, die hem vergezeld had.

— Dat is de bediende, dien Mr. Wilkie heeft gehoord, toen hij „Sunnet Hall” betrok, antwoordde Cower.

— Wat komt gij zeggen, vriend? vroeg Sullivan den bediende.

— Ik wilde den heer Sullivan spreken, antwoordde de bediende.

— Die ben ik! Waarom komt uw nieuwe meester niet zelf?

— Dat wilde ik u juist even mededeelen, mijnheer. De kooper van „Sunset Hall” is niet teruggekeerd sedert ik met u telefoneerde, en zoo even verneem ik van den tuinman, dat hij plotseling is afgereisd. Dat is wat moois. Hij heeft mij niets gezegd. Hoe moet ik nu aan mijn loon komen?

— Ik heb het immers wel gedacht, bromde Sullivan. Die kooper zal wel in het complot zijn geweest.

De bediende wischte zijn voorhoofd af.

Hij had blijkbaar hard geloopt.

— Ga maar naar het bediendenverblijf, vriend, en laat je een verfrisschenden drank geven, zeide Sullivan. Noem mijn naam maar, dan is alles in orde.

— Gaarne mijnheer, zeide de man. Ik heb gauw geloopt, want ik meende, dat mijn bericht voor u van belang kon zijn. Gij hebt dien vreeselijken inbreker toch wel voor goed onschadelijk gemaakt?

— Wees daar maar zeker van, vriend! riep Sullivan zegevierend uit. Hij zit veilig en wel in den toren, in den kelder met den put — en als hij daaruit weet te ontsnappen — wel, dan is hij nog knapper dan ik altijd heb gedacht.

— Dan ben ik gerust, mijnheer, riep de bediende.

Hij lichtte zijn gegalonneerde pet op en richtte toen zijn schreden haastig naar het verblijf der bedienden, hetgeen men het best en het snelst bereikte, als men langs den toren liep.....

Langzaam begon de avond te vallen.

Sullivan had geen tijd verloren laten gaan.

Hij had overal zijn boden heengezonden, en een groot aantal telegrammen naar alle windstreken verzonden.

Langzamerhand kwamen de antwoorden binnen.

En hoe meer er kwamen, hoe later het werd, hoe meer het gelaat van den detective begon te stralen.

Hij kon er nu niet meer aan twifelen, of Mr. Wilkie was een denkbeeldig persoon, die inderdaad nooit had bestaan.

Hij was nooit in de streek geweest, niemand had ooit van hem gehoord in de streek, waarvan hij voorgaf, afkomstig te zijn.

Bij een huiszoecking op „Sunset Hall” vond men daar eenige werktuigen, die men niet zou verwacht hebben in de woning van een landeigenaar, eenige

pruiken, nagemaakte sleutels, zeer fijne vijltjes en andere verdachte werktuigen.

Hoe later het werd, hoe meer de overtuiging van den detective veld won, dat de man daar beneden in den kelder, die thans zijn noodlot tegemoet ging, wel degelijk de lang gezochte John Raffles was, of in ieder geval een zijner handlangers, die hem vroeg of laat het verblijf van zijn meester wel zou verraden.

Maar toen kwam er een bericht, dat den detective zeer onaangenaam trof, en een verdenking bij hem deed rijzen, die hem niet meer losliet.

Dat bericht luidde, dat de nieuwe eigenaar van „Sunset Hall” was teruggekeerd, en dat hij de som voor zijn eigendom den dag te voren aan Mr. Wilkie had uitbetaald.

De bediende was dus verkeerd ingelicht of.....

Sullivan ijelde naar de telefoon en liet zich met „Sunset Hall” verbinden.

Toen het gesprek beëindigd was, zakte Sullivan bijna onmachtig in zijn stoel.

De bediende had gelogen. Hij was in het geheel niet door den nieuwen eigenaar aangenomen, en hij was trouwens in het geheel niet naar de villa teruggekeerd.

Tien minuten later kwam er een nog erger bericht:

De bediende was teruggekeerd — maar hij was in het geheel niet naar „Doberty Castle” geweest, en kwam nu pas vragen of de nieuwe heer hem in dienst wilde houden, terwijl zijn vorige meester hem verlof had gegeven, den geheelen dag uit te blijven, en zijn ouders in een naburige stad te bezoeken.

Het duizelde Sullivan.

Een benauwd voorgevoel greep hem aan.

Hij riep den heer des huizes en Douglas en deelde hun zijn argwaan mede.

Men snelde naar den toren, en trad den kelder binnen...

Die kelder was leeg.

Op den vloer lagen de doorgevijlde boeien en dat was alles.

— Naar buiten! schreeuwde Sullivan, doodsbleek, en vreezende, dat zijn verstand hem zou begeven.

De mannen snelden naar het park, en liepen op den toren toe.

Vlak bij het venster lag de bewaker — de man sliep als een os.

— Hetzelfde middel als waarmede de twee bedienden in huis werden bedwelmde, mompelde Sullivan, letterlijk verstijfd van ontzetting en een haast bijgeloovige vrees. Die man is dus des duivels.

Juist op dat oogenblik kwam er een bediende met een telegram aansnellen.

Het was voor Sullivan bestemd en luidde:

„Begeef u om elf uur naar het kleine terras aan zee. John Raffles.”

Sullivan wierp een verdwaasden blik op zijn horloge

Het was kwart voor elfven.

— Naar het terras, schreeuwde hij.

Een kwartier later waren allen daar vereenigd.

Juist schitterde een hel groen schijnsel over de golven.

Beurtelings ging het uit en aan.

Sullivan liet een kreet van woede en wanhoop hooren.

— Het is Morseschrift ditmaal.

— Wat wordt daar dan geseind? vroeg graaf Doberty, die even opgewonden was als de detective.

— Dat zal ik u zeggen. Raffles seint, en zijn telegram luidt: „Tot wederziens, Sullivan en vergeet mijn woorden niet. Als gij weer eens een put op uw weg ontmoet, bedenk dan, dat zij wel eens twee uitgangen kon hebben — en dat er duikerpakken bestaan die door gewaande bedienden gebracht kunnen worden.

— En mijn juweelen? riep de graaf woedend.

— Die moet gij maar afschrijven, graaf, antwoordde Sullivan op somberen toon, terwijl hij zich in een stoel liet nedervallen, en zijn nat voorhoofd afwischte.....

De volgende aflevering (No. 248) bevat:

De Schim van Professor Shydrift.

